

2013: ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ

Εχει ήδη ξεκινήσει το νέο σωτήριο έτος 2013. Ξεκίνησε με ευχές και προσδοκίες πολλές. Ιδιαίτερα για το έθνικό θέμα της Βορείου Ηπείρου. Γιατί πρέπει να ομολογήσουμε, ότι η χρονιά που πέρασε, άφησε πίσω της ώριμα άρνητικά σημεία, τα οποία ώδηγησαν σε ανεπιθύμητη όπισθοδρόμηση. Θα επισημάνουμε δύο απ' αυτά, ώστε και οι ανανήστες μας, μά, πρό παντός, οι έν Έλλάδι Κυβερνώντες, αλλά και όλος, έν γενει, ό πολιτικός κόσμος της Χώρας μας, να βγάλουν τα άπαραίτητα, όπωσδήποτε, συμπεράσματά τους.

Τό πρώτο ζήτημα είναι αυτό των σχολικών βιβλίων. Βιβλίων, πού, έν πολλοίς, καλλιεργούν ένα άνθελληγνικό πνεύμα στον μαθητόκοσμο – και έννοούμε τούς Έλληνες μαθητές της Βορείου Ηπείρου. Γιατί τó να παρουσιάζονται κάποιος ήρωες της Ελλάδος, πού τήν έδóξαν και τήν έμεγάλυναν, ως... Άλβανοί, είναι καθαρή πρόκληση. Πέρα δέ από αυτό, έξοργίζει και ή διαστρέβλωση και των γεγονότων και ή προσφορά των προσώπων πρós τήν Ελλάδα. Ακόμη, οι Άλβανοί πρωθοούν τήν ιδέα της... «Μεγάλης Άλβανίας» με χάρτες, στους όποιους περιλαμβάνονται ή Φλώρινα, ή Καστοριά, τα Ίωάννινα και όλόκληρη ή Ηπειρος μέχρι τήν Άρτα και τήν Πρέβεζα. Τό δέ και χειρότερο είναι, όπι γράφεται στα σχετικά βιβλία πώς οι περιοχές αυτές άνήκουν στην Άλβανία και πώς βία και παράνομα τις κατακρατεί ή Ελλάδα! Έτσι, ό μαθητής διδάσκει να μισή και να άποστρέφεται τήν Ελλάδα, ένώ, παράλληλα, ένσταλάζεται στις παιδικές και νεανικές καρδιές ένα πνεύμα σωβινισμού και μισαλλοδοξίας. Ο Π.Α.Σ.Υ.Β.Α. και ή Σ.Φ.Ε.Β.Α. κατ' επανάληψη διαμαρτυρήθηκαν στις (άλλεπάλληλες, μάλιστα) Έλληνικές Κυβερνήσεις τού τελευταίου καιρού. Φαίνεται, όμως, όπι οι διαμαρτυρίες και οι ύποδείξεις έπесαν σε ώτα μη άκουόντων, άφού δέν άλλαξε τίποτε μέσα, στον χώρο της Έθνικής Κοινότητας της Βορείου Ηπείρου, τούλάχιστον ως πρós τó συγκεκριμένο αυτό θέμα. Έλπίζουμε και εύχόμεθα να δραστηριοποιηθί τó Έλληνικό ΥΠ.Ε.Ε. και τó Υπουργείο Παιδείας και θρησκευμάτων, ώστε να διορθωθί ή άπαραδέκτη αυτή κατάσταση.

Τό δεύτερο ζήτημα άφορά στην ένότητα και τήν όμοφυχία της ήγεσίας τού Βορειοηπειρωτικού Έλληνισμού. Δυστυχώς, και κατά τó προηγούμενο έτος 2012 συνεχίστηκε ό διχασμός. Αλλά ό διχασμός προκαλεί όπισθοδρόμηση και ένταση και πάθη. Κι' όλα αυτά, σε καιρό πού άπαιτείται ένότητα και όμοφυχία, περισσότερο από κάθε άλλη φορά.

Από τήν πλευρά μας, άπευθίνθηκαν επανειλημμένως έκκλησεις και συστάσεις, και δημοσία και κατ' ιδίαν, χωρίς όμως να ύπάρξη ούσαστικό αποτέλεσμα. Ο έγωϊσμός και ή φιλοπρωτία, τα κόμματα Ελλάδος και Άλβανίας, ίσως και προσωπικές διαφορές, έχουν δημιουργήσει αυτό τó νοσηρό και επικίνδυνο, από έθνικής έπόψεως κλίμα. Ένώ θα έπρεπε να πρυτανεύη τó σύνθημα : Πρώτα απ' όλα και πάνω απ' όλα, ή σωτηρία της Βορείου Ηπείρου. Γιατί άν οι Βορειοηπειρώτες άδελφοί συνεχίσουν αυτόν τόν έθνοκτόνο διχασμό, άς μη περιμένουν τήν έθνική τους άποκατάσταση.

Με τó καινούργιο χρόνο έλπίζουμε – και προσευχόμεσαστε γι' αυτό – αυτά τα δύο ζητήματα να τακτοποιηθούν όπως άπαιτούν οι έθνικές περιστάσεις. Έμεις συνεχίζουμε «τόν άγώνα τόν καλό». Εύλογημένος από τόν Θεό ό καινούργιος χρόνος για τούς Βορειοηπειρώτες άδελφούς, για τούς άναγνώστες μας, για τó Έθνος και για όλόκληρο τόν κόσμο.

«ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΝ ΒΗΜΑ»

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ 25ΗΣ ΜΑΡΤΙΟΥ ΣΤΗ ΒΟΡΕΙΟ ΗΠΕΙΡΟ

Κοινή όμολογία είναι όπι φέτος οι πολλαπλές έκδηλώσεις για τήν επέτειο της 25ης Μαρτίου πού έλαβαν χώρα σε διαφορετικά μέρη της Β. Ηπείρου ήταν έντυπωσιακές, τόσο άναφορικά με τήν ποιότητά τους, όσο και με τó πλήθος των Βορειοηπειρωτών και Έλλαδιτών, έπισήμων και μή, πού τις παρακολούθησαν. Για πολλούς λόγους ή έθνική μας επέτειος εορτάζεται, και πρέπει να εορτάζεται, τόσο λαμπρά στη Β. Ηπειρο. Πρώτον, γιατί και ή Β. Ηπειρος είναι Ελλάδα. Δεύτερον, γιατί πολλοί Βορειοηπειρώτες έχυσαν τó αίμα τους τó '21, όπως και στους ύπόλοιπους έθνικούς άγώνες. Τρίτον, γιατί εορτάζεται ή έναρξη της Έπανάστασης, κάτι τó όποιο έχει πολύ μεγάλη σημασία για κοιτίδες τού έλληνισμού πού βρίσκονται σήμερα εκτός Έλληνικού κράτους. Στα άξιοσημείωτα φέτος ήταν και ή παρουσία τού Έλληνα Υπουργού Παιδείας κ. Άρβανιτόπουλου στην έκδήλωση τού σχολείου ΟΜΗΡΟΣ της Κορυτσάς. Λόγω όλιγωρίας των άρμοδιων, τó σχολείο πρόσφατα δυσφημίστηκε έντονα και κινδύνευε με κλείσιμο. Πιστεύουμε όπι ή σημαντική (είχε 8 χρόνια να έπισκεφτεί Έλληνας ύπουργός τó σχολείο) όσο και συμβολική αυτή έπίσκεψη, θα σηματοδοτήσει τήν τόνωση τού ένδιαφέροντος της Έλληνικής κυβέρνησης για τó συγκεκριμένο σχολείο, όπως έπίτάσσει ή ιστορία και τó δίκαιο. Ένα πρώτο βήμα θα είναι ή όριστική λύση τού ζητήματος της έγκαιρης χρηματοδότησης, για να άσκει τó σχολείο άπρόσκοπτα τή λειτουργία του. Με ιδιαίτερη ίκανοποίηση χαιρετίζουμε τήν άνακοίνωση τού ύπουργού για τήν εξασφάλιση της άδειας λειτουργίας τού Λυκείου, κάτι άπαραίτητο για να μπορούν οι φειτενοί άπόφοιτοι τού σχολείου να συνεχίσουν εκεί τις σπουδές τους.

Έπίσης, πολύ έντονη ήταν και ή παρουσία των βλαχόφωνων άδελφών μας. Η παρουσία αυτή έρχεται ως άπάντηση στις έντατικές προσπάθειες της Ρουμανίας για προσεταιρισμό τους. Η δραστηριότητα όμως της Ρουμανίας, άς παραδει-

Όστεφυλάκιο Έλλήνων στρατιωτών στο Δέλβινο

Δοξολογία για τήν επέτειο της 25ης Μαρτίου στην Κορυτσά

Γιορτή στο Μουρσι

ματίσει τήν Έλληνική Κυβέρνηση για τó πώς ένα φτωχό βαλκανικό κράτος μπορεί και έξασκει έξωτερική πολιτική χωρίς να ίεραρχεί τά πάντα με κοντόφθαλμα οικονομικά κριτήρια. Ένα τρίτο σημείο πού με εύχαριστηση σημειώνουμε είναι ή έκκληση για ένότητα τού Βορειοηπειρωτικού Έλληνισμού από όλους τούς φορείς, έν όψει των άλβανικών έκλογών τού Ιουνίου. Ιδιαίτερα θετική στο σημείο αυτό, κρίνεται ή στάση των διπλωματικών μας άρχών πού έδειξαν πώς ως έθνικό κέντρο πρσεβείουν ούσαστικά τήν ένότητα. Ώς ΣΦΕΒΑ και ΠΑΣΥΒΑ, χαιρετίζουμε κάθε προσπάθεια ή πρωτοβουλία πρós τήν πραγματική ένότητα, με τήν άναγκαία όσο και άυτονόητη προύπόθεση τó κίνητρο και ό σκοπός να είναι ή υπεράσπιση των δικαιωμάτων των Βορειοηπειρωτών και όχι προσωπικά συμφέροντα.

Κλιμάκια της ΣΦΕΒΑ συμμετείχαν σε έκδηλώσεις στην Κορυτσά, Δερβιτσάνη, Δέλβινο, Μουρσι και Πολένα Κορυτσάς. Τόσο σε αυτές πού παρακολουθήσαμε, όσο και στις άλλες πού δέν

κατέστη δυνατόν να δώσουμε τó παρόν (σε Άργυρόκαστρο, Άγιους Σαράντα και Χειμάρα) τó εορταστικό πρόγραμμα πού παρουσιάστηκε ήταν έξαιρετικό και άφησε σε όλους τις καλύτερες έντυπώσεις. Άξίζουν θερμά συγχαρητήρια στους εκπαιδευτικούς, έλλαδίτες και Βορειοηπειρώτες αλλά και στους μαθητές των σχολείων και φροντιστηρίων στους Άγιους Σαράντα, τó Άργυρόκαστρο, τήν Χειμάρα, και τήν Κορυτσά πού τόνωσαν τόν πατριωτισμό μας, μάς έκαναν να δακρυσουμε από συγκίνηση και μάς μετέδωσαν τόν παλμό και τήν μυσταγωγία τού έπους της έθνικής μας παλιγενεσίας. Μας συγκλόνησε ιδιαίτερα ή πεντάλεπτη άναφορά πού έκανε τó φροντιστήριο στο Μουρσι στη συμμετοχή των Κυπρίων άδελφών μας στον άγώνα. Τήν ίδια ήμερα πού ή Μεγαλόνησός μας σηκωνε τó σταυρό τού Μαρτυρίου περνώντας έναν τρίτο –οικονομικό αυτή τή φορά –Άττιλα, τά παιδιά τού Μουρσιού χωρίς να γνωρίζουν τήν κατάσταση στο νησί, μάς θύμισαν μεταξύ άλλων τήν γενναία άπάντηση τού Αρχιεπισκόπου Κυπριανού στον βάρβαρο Τουρκο Δυνάστη, άπάντηση πού ίσχύει για κάθε κομμάτι τού έλληνισμού, όποια δυσκολία κι άν περνάει.

“Η ΡΩΜΙΟΣΥΝΗ ΕΙΝΑΙ ΦΥΛΗ ΣΥΓΚΑΙΡΙΝΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΕΒΡΕΘΗΚΕΝ ΓΙΑ ΝΑ ΤΗΝ ΕΞΑΛΕΙΨΕΙ, ΚΑΝΕΝΑΣ ΓΙΑΤΙ ΣΚΕΠΕΙ ΤΗΝ ΠΟΥ ΤΑ ΥΨΗ Ο ΘΕΟΣ ΜΟΥ, Η ΡΩΜΙΟΣΥΝΗ ΕΝ ΝΑ ΧΑΘΕΙ ΟΝΤΑΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΛΕΙΨΕΙ.”

Φιλόθεος Κεμετσεντζίδης
Πρόεδρος Σ.Φ.Ε.Β.Α. Θεσσαλονίκης

Θυμάμαι...

Γράφει ο Χρ. Σιχλιμοίρης sixry@yahoo.com

Θύμησες παλιές θα έχουμε σήμερα φίλοι αναγνώστες έξ' άφορμής του ποιήματος που μου ένεχείρησε προς δημοσίευση, αναγνώστης του Βορειοηπειρωτικού Βήματος για το φρικιαστικό έγκλημα των άλβανο-τσάμηδων στην Παραμυθιά τής Ήπειρου το 1943. Ένα έγκλημα με θύματα άθώους πολίτες, την άφρόκρεμα τής πόλης αυτής που οι άλβανικές συμμορίες συνεπικουρούμενες και από τα Γερμανικά στρατεύματα έκτέλεσαν έν ψυχρῶ. Άπώτερος στόχος των Τσάμηδων να "ξεπαστρέψουν" την περιοχή από τους γηγενείς Έλληνες και να επικρατήσουν οι φάρες τους στα έλληνικά αυτά έδάφη. Καί σήμερα προσπαθοῦν να το πετύχουν, με άλλα μέσα, οι πρόκριτοι ὅμως οι άδικοχαμένοι, παραμένουν άκοίμητοι φρουροί στα χώματα αυτά....

Άς είναι αιώνια ή μνήμη τους.

επιφορά των οστών των Προκρίτων το 1949 μετά την εκταφή.

Για δημοσίευση στο Βορεικό Βήμα
Παραμυθιά Θεσπρωτίας
29 Σεπ. 1943
Ποίημα
Του φιλολογου καθηγητή από Ηγουμενίτσα
ΗΛΙΑ ΤΣΑΠΕ για τους Τσάμηδες.

x—x

Πατέρας και γιος εριχταχκαλιασμένοι
παραδόθηκαν στο θάνατο. Δίπλα τους
στάθηκαν ατάραχοι οι δήμοί τους.
Γερμανοί και Τσάμηδες με τον πρόβουχο
κατάλογο των αθών.
Οδυρμός στην πόλη της Παραμυθιάς.
Γυναίκες και παιδιά αλλοφρονούντα
Θρήνος και πόνος ανομολόγητος
για τον κόσμο και το μέλλον. Τα θηρία του εκότους
που κοιμούνται στο σώμα των ανθρώπων, περιμένουν
περίμενουν το κάλεσμα της νύχτας.
Το φόβο, τη φτώχεια, την πείνα, τη λήθη, τον πόλεμο.

Σταθείτε με προσοχή πολίτες της χης!
Την εικόνα χαραζτε στο αίμα
να μην ξανάρθουν τα μαύρα χρόνια.
Δώστε φωτιά στο νου και σπαθί στα χέρια.
Η ιστορία που βάρηκε στο αίμα
μιλά ξανά στις ψυχές. Θέλει δουρεία και φως.
Εκείνοι άλλα ρούχα φορώντας
θα 'ρθουν και πάλι να ζητήσουν
ζωές και έξουσία. Ορμή τους πρέπει τότε
'Αδης και θάνατος.

Ηλίας Τσάπες
Μάρτιος 2013

Θά συνεχίσουμε τον αγώνα μέχρις ότου, ή Ελληνική Σημαία και ό Σταυρός θα ύψωθούν στο Άργυροκάστρο, στην Κορυτσά, στην Χειμάρρα, στους Αγίους Σαράντα, στο Τεπελένι, σ' αυτά τα ήρωικά και αίματοβαμμένα χώματα.

+ Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως, Παγωνιανής και Κονίτισης
ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΣ

ΒΟΡΕΙΟΣ ΗΠΕΙΡΟΣ

Ιστοσελίδα της ΣΦΕΒΑ
www.sfeva.gr

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΠΑΝΤΗΣΟΥΜΕ ΣΤΟΝ ΝΤΑΒΟΥΤΟΓΛΟΥ

Γράφει ο Κωνσταντίνος Χολέβας,
Πολιτικός Έπιστήμων

Ο υπουργός εξωτερικών της Τουρκίας Αχμέτ Νταβούτογλου

Ο γκρίζος λύκος στην άναμπουμπούλα χαίρεται. Ο Τουρκοκός Υπουργός Εξωτερικών Αχμέτ Νταβούτογλου βλέποντας τα οικονομικά προβλήματα της Κύπρου προέβη σε δηλώσεις που καταλήγουν με άπειλη για όριστική διχοτόμηση της Μεγαλονήσου. Δεν με έκπλησσε αυτή η στάση, διότι η Τουρκία πάντα επιτίθεται, διπλωματικά ή στρατιωτικά, όταν μυριζείται αδυναμία του αντίπαλου. Άλλωστε ο κ. Νταβούτογλου, στο βιβλίο του «Το στρατηγικό βάθος» προειδοποιεί και προτείνει επικίνδυνες για τον Έλληνισμό δράσεις με έμφαση στην Κύπρο και στη Θράκη. Πιστεύω ότι δεν πρέπει να μένουμε σε φραστικό επίπεδο διαμαρτυριών και απαντήσεων. Είναι καιρός να δείξουμε εμπράκτως ότι η Ελλάδα και η

Κύπρος, παρά τα οικονομικά μας προβλήματα, δεν είμαστε διατεθειμένοι να αποδεχθούμε την γεωπολιτική, οικονομική και πολιτιστική μας εξαφάνιση από τον χάρτη ούτε θα δεχθούμε να υποταχθούμε στα νεο-οθωμανικά σχέδια των Έρντογάν και Νταβούτογλου. Προτείνω, λοιπόν, τα εξής: Η προκλητικότητα Νταβούτογλου οφείλεται συν τοις άλλοις και σε μηνύματα ήττοπάθειας που στέλνουν κάποια πρόσωπα, ομάδες ή ιδιωτικά συμφέροντα από τη χώρα μας. Είναι καιρός να σταματήσει αυτή η τουρκολαγνεία που αποθρασύνει την Άγκυρα. Η κρατική μας τηλεόραση να γίνει αντίβαρο στα τουρκικά σήριαλ των ιδιωτικών τηλεοπτικών σταθμών και να αρχίσει να προβάλλει σωστά ιστορικά ντοκιμαντέρ για την Τουρκοκρατία, το 1821, τη γενοκτονία των Μικρασιατών, Ποντίων και Αρμενίων, για τις καταστροφές και τα εγκλήματα του Άττιλα στην Κύπρο. Είναι απαράδεκτο να προβάλλεται

στην Τουρκία ταινία που παραδέχεται την ύπαρξη Κρυπτοχριστιανών στον Πόντο και στην ελληνική τηλεόραση να μην έχει προβληθεί ποτέ. Να άποσυρθούν τα σχολικά βιβλία που καλλιεργούν εθνική μειονεξία και ήττοπάθεια στο πνεύμα του Πρωτοκόλλου Τζέμ- Γ. Παπανδρέου. Μπορούμε να διδάξουμε άφανάσιστα και με εθνική αξιοπρέπεια την Ιστορία μας. Κλασικό παράδειγμα το νέο βιβλίο Ιστορίας της Στ' Δημοτικού, το οποίο δεν επαναλαμβάνει τον συνωστισμό της κ. Ρεπούση, αλλά αποδίδει την αλήθεια με σεβασμό στους ήρωες και τους μάρτυρες. Υπάρχουν βιβλία Νέων Έλληνικών και Ιστορίας που αποδομοούν την εθνική συνείδηση και έχουν επανειλημμένως επισημανθεί. Να αύξηθεί σε 12 μήνες η στρατιωτική θητεία. Το 9μηνο δεν έπαρκει για τις άμυντικές μας ανάγκες και το έχουν δηλώσει οι πιο ειδικοί, όπως ο Αρχηγός ΓΕΕΘΑ Στρατηγός Μιχ. Κωσταράκος, ο Ακαδημαϊκός και απόστρατος Στρατηγός Δημ. Σκαρβέλης και άλλοι. Θα είναι ένα καλό μήνυμα προς κάθε κατεύθυνση ότι η Έθνική Άμυνα είναι για τους Έλληνες ιερή υποχρέωση. Να επαναλειτουργήσει ο ενιαίος άμυντικός χώρος Ελλάδος-Κύπρου. Οι Τουρκοί μās αντιμετωπίζουν ως ενιαίο έθνος και ως ενιαίο αντίπαλο από τον Έβρο μέχρι και την Κύπρο.

Ο Έλληνισμός σήμερα ειδικά πρέπει να είναι περισσότερο ένωμένος από κάθε άλλη περίοδο, διότι και οι κίνδυνοι είναι κοινοί και οι ευκαιρίες είναι κοινές (π.χ. ΑΟΖ Ελλάδος-Κύπρου). Να καταστήσουμε σαφές με δήλωσή μας στον ΟΗΕ και την Ε.Υ. Ένωσή ότι δεν συζητούμε οποιαδήποτε άμφισβήτηση για το Καστελλόριζο. Είναι ελληνικό έδαφος και θα υπολογισθεί ως σημείο μέτρησης της ελληνικής ΑΟΖ. Για συμβολικούς λόγους και για τόνωση του ήθικου των κατοίκων να πυκνώσουν οι επισκέψεις πολιτικών και στρατιωτικών ήγετων στο νησί και να φιλοξενούμε εκεί ευρωπαίους διπλωμάτες και Ευρωβουλευτές που θα δέχονται την κατάλληλη ένθερμωση. Να άπομακρύνουμε επίτελους τους Πομάκους από την τουρκική παιδεία που λαμβάνουν χωρίς να θέλουν στη Θράκη. Να αλλάξει ριζικά η εκπαίδευση της μειονότητας ώστε να μαθαίνουν ότι είναι Έλληνες Μουσουλμάνοι και όχι υποχείρια του Τουρκικού Προξενείου. Να διαμνησθεί στον Τουρκο Πρόξενο ότι και η παραμικρή ενέργειά του έξω από τα αυστηρώς διπλωματικά του καθήκοντα θα άποτελέσει αίτια άπελάσεώς του χωρίς να άποκλείεται άκόμη και η κατάργηση του Προξενείου Κομοτηνής. Έργα, λοιπόν, όχι μόνο λόγια.

Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗΝ ΑΛΒΑΝΙΑ

Τόν Ιούνιο θα διεξαχθούν στην Άλβανία οι βουλευτικές εκλογές και θα άναδειχθεί νέα κυβέρνηση. Η ελληνική διπλωματία και οι πολιτικές συσσωματώσεις των Βορειοηπειρωτών πρέπει να συντονισθούν έγκαιρα για να υπάρξει μία δυναμική παρουσία της ελληνικής έθνικης κοινότητας στο Κοινοβούλιο. Η χώρα μας σέβεται τα σύνορα και έχει διάθεση καλής γειτονίας, όμως δεν μπορεί να μένει άπαθής σε παραβιάσεις άνθρωπίνων δικαιωμάτων εις βάρος ελληνικών μειονοτήτων. Στις εκλογές του 2009 οι 140 έδρες του άλβανικού κοινοβουλίου μοιράσθηκαν κυρίως μεταξύ δυο συνασπισμών. Ο συνασπισμός της δεξιάς υπό το Δημοκρατικό Κόμμα κέρδισε 70 έδρες και ο Σαλί Μπερίσα άνάλαβε την Πρωθυπουργία. Άντιπολίτευση άσκει ο συνασπισμός υπό το Σοσιαλιστικό Κόμμα του Έντι Ράμα. Σε αυτή την ομάδα κομμάτων είχε ένταχθεί συγκυρικά και το Κόμμα της Ένωσης Άνθρωπίνων Δικαιωμάτων που εκφράζει την ελληνική μειονότη-

τα. Έλαβε 1 έδρα με τον Βαγγέλη Ντούλε στην Περιφέρεια Αύλωνος. Οι υπόλοιπες έδρες κατανεμήθηκαν σε μικρότερα κόμματα, μεταξύ των όποιων και το άνθελληνικό κόμμα των Τσάμηδων. Η όργάνωση ΟΜΟΝΟΙΑ, η όποια έπιχειρεί να συνενώσει τον Έλληνισμό της Άλβανίας πρέπει να παραμείνει συντονιστικός φορέας και να πλησιάσει περισσότερο τον Βλαχόφωνο Έλληνισμό της Κορυτσάς και της Αύλωνας. Το νέο κόμμα που δημιουργήθηκε από Βορειοηπειρώτες, το ΜΕΓΚΑ (Έθνικη Έλληνική Μειονότητα για το Μέλλον) καλό θα ήταν να συνεργασθεί με το ήδη υπάρχον ΚΕΑΔ και να έμφανισθούν στις εκλογές ως ενιαία δύναμη του Έλληνισμού. Οι διασπάσεις και οι διχόνοιες δεν ώφελούν. Μία ένωτική παρουσία και μία καλύτερη κινητοποίηση των εκλογών που εργάζονται στην Ελλάδα θα δώσει περισσότερες έδρες και ισχυρότερη φωνή στους Έλληνες της Άλβανίας. Ο Πρόεδρος του ΚΕΑΔ Βαγγέλης Ντούλες μπορεί να είναι υποψή-

φιος στην Περιφέρεια Άργυροκάστρου και ο Πρόεδρος του ΜΕΓΚΑ Χρήστος Κίτσιος στην Περιφέρεια Αύλωνος. Το κοινό τους πρόγραμμα πρέπει να καλύπτει προβλήματα όπως η παιδεία των έλληνοπαίδων, η προστασία των περιοσιών που κινδυνεύουν από κρατικές άυθαιρέσιες, ή άλλωίωση του πληθυσμού στη Βόρειο Ήπειρο με μετακίνηση

Τσάμηδων και Κοσσοβάρων, το δικαίωμα άναγραφής της ελληνικής καταγωγής στα δημόσια έγγραφα, ή χρήση της ελληνικής στις πινακίδες της Β. Ήπειρου, ή μεγαλύτερη συμμετοχή της ελληνικής μειονότητας σε δημόσιες θέσεις. Έν τή ένώσει ή ισχύς!

Κων/νος Χολέβας,
Πολιτικός Έπιστήμων

ΤΙΜΗΘΗΚΑΝ ΟΙ ΗΡΩΙΚΟΙ ΠΕΣΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ ΤΗΣ ΚΟΝΙΤΣΗΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ ΤΟΥ 1947

Το ήρωο στο νεκροταφείο των Έλλήνων στρατιωτών που έπεσαν κατά τη μάχη της Κονίτσας

Με λαμπρότητα και σεβασμό στη μνήμη των πεσόντων Μαχητών του Στρατού, της Χωροφυλακής, των Μ.Α.Υ και κατοίκων της Κονίτσας τελέστηκε την Κυριακή 13 Ιανουαρίου 2013 το έτησιο άρχιερατικό μνημόσυνο για την επέτειο της θρυλικής «Μάχης της Κονίτσας» με τους ξενοκίνητους κομμουνιστοσυμμορίτες που διήρκεσε από 25 Δεκεμβρίου 1947 έως 03 Ιανουαρίου 1948.

Το ιερό μνημόσυνο πραγματοποιήθηκε στον Ι. Ν. Αγίου Νικολάου Κονίτσας, ίερουργούτος του Σεβασμιτάτου Μητροπολίτου, Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανής και Κονίτσας κ.κ. Ανδρέα, τον οποίο συνόδευαν πλειάδα ιερέων.

Κύριος φορέας της έθνικοθρησκευτικής εκδήλωσης ήταν η Ένωση Αποστράτων Άξιωματικών Στρατού. (Ε.Α.Α.Σ) Ίωαννίνων. Παρευρέθηκε πλήθος κόσμου από όλη την Ήπειρο, συγγενείς των ήρωικών νεκρών, καθώς και υπερήλικες μαχητές του άντισυμμοριακού αγώνα. Το παρών επίσης έδωσε μετά από χρόνια και Κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος και συκριμέ-

να ο Βουλευτής Έπικρατείας της Χρυσής Αύγης κ. Παππάς.

Μετά τη Θεία Λειτουργία και αφού τελέστηκε το ιερό μνημόσυνο, ακολούθησε ο πανηγυρικός λόγος της ημέρας από τον Ταξίαρχο ε.ά. κ.Δημητρίου Νικ.

Με γλαφυρότητα αναφέρθηκε στα γεγονότα της εποχής του συμμοριτοπολέμου και στην επίθεση που δέχθηκε η Κόνιτσα ανήμερα των Χριστουγέννων του 1947 από τους αντάρτες του Μάρκου Βαφειάδη, που σκοπό είχαν να καταλάβουν την Κόνιτσα και να εγκαταστήσουν την ξεχωριστή κομμουνιστική «κυβέρνηση του βουνού».

Έξηρε την αντίσταση και των κατοίκων της Κονίτσας που μαζί με το Στρατό αγωνίστηκαν σώμα με σώμα ειδικά στην κάτω Κόνιτσα ώστε να μη περάσουν οι όρδές των αντάρτων. Υπογράμμισε τον αγώνα και τη θυσία που έκαναν οι άνδρες του Στρατού του 582 Τ.Π και 584 Τ.Π., της Χωροφυλακής, καθώς και την ήρωική αντίσταση στο ύψωμα του Προφήτη Ηλία. Στηλίτευσε εύστοχα τη στάση της Πολιτείας που δυστυχώς ξέχασε τη θυσία εκείνων των παλικαριών που έσωσαν τότε την Κόνιτσα και κατ' επέκταση όλη την Ελλάδα από την κομμουνιστική δικτατορία του προλεταριάτου.

Στη συνέχεια ο Μητροπολίτης Κονίτσας κ. Ανδρέας με μία καυστική όμιλία ένθουσιασε τους προσκυνητές. Έξηρε τη θυσία των Πεσόντων μαχητών του Στρατού.

Χαρακτηριστικά είπε αναφερόμενος στα γεγονότα της εποχής: «Όμως οι Κομμουνιστές παρά την ύπεροχη σε πολεμικό και έμψυχο υλικό, τελικώς συντριβήσαν μπροστά στην όμοψυχία του Στρατού και του λαού, που ήθελαν πάση θυσία να κρατήσουν έλευθερη και άδούλωτη την Κόνιτσα.» Αναφέρθηκε επίσης στα θέματα της Οικονομίας που βασανί-

ζουν τον λαό. Ένώ τόνισε ότι:» πλείστοι τομείς του Δημοσίου βίου της χώρας μας βρίσκονται κάτω από την άπαισια δικτατορία της Άριστερας σήμερα.» Παράλληλα τόνισε την προσπάθεια της Άριστερας να αλοιώσει την ουσία του μαθήματος των Θρησκευτικών σε θρησκευολογικό, ότι δηλαδή όλες οι θρησκείες σώζουν. Ένώ στηλίτευσε και την άξίωση των άριστερων να αφαιρεθούν οι Ίερες εικόνες από τα Σχολεία και τα Δικαστήρια. Είπε:» Αυτό δηλαδή, που δεν πέτυχε τότε ο κομμουνισμός με την επίθεση εναντίον της Κονίτσας το 1947, προσπαθεί να το πετύχει τώρα, μέσα στη λεγόμενη δημοκρατία.»

Ακόμη αναφέρθηκε στο έθνικό θέμα της Βορείου Ήπειρου, καθώς το έλληνικό κράτος απόφασισε ότι μόνο όσοι Βορειοηπειρώτες μένουν μόνιμα στη Ελλάδα θα συνεχίσουν να παίρνουν τη σύνταξη του Ο.Γ.Α., με αποτέλεσμα να σβήσει ο έλληνισμός της Βορ. Ήπειρου. Ένώ οι Άλβανοί περιμένουν να αρπάξουν τις περιουσίες των Βορειοηπειρωτών που θα έρθουν να μείνουν μόνιμα στην Ελλάδα. Τέλος ζήτησε από τον πιστό λαό να έχει

άνδρείο και ακατάβλητο το φρόνιμά του απέναντι στις σημερινές δυσκολίες. Ήταν ένα αισιόδοξο μήνυμα που ένθουσιασε τους προσκυνητές και καταχειροκρότησαν τον Ακρίτα Ίεραρχη.

Στη συνέχεια κλήρος και λαός εν πομπή πήγαν στο Μνημείο Πεσόντων όπου τελέσθηκε τρισάγιο και κατάθεση στεφάνων από: Βουλευτή της Χρυσής Αύγης κ. Παππά, Ένωση Αποστράτων Άξιωματικών Στρατού Ίωαννίνων (Ε.Α.Α.Σ.) κ. Γκορέζη, Έφεδρους Άξιωματικούς Ίωαννίνων κ. Βαρτζώκα, Ε.Α.Α.Σ. Πρεβέζης κ. Τσούτση, Απόστρατους Χωροφυλακής Ίωαννίνων κ. Κίτσιο, μαχητή της εποχής του Συμμοριτοπολέμου κ. Γκέλη, τα Παραρτήματα της Βασιλικής Ένωσεως, Ίωαννίνων κ. Τόσκα, Κονίτσας κ. Γαλάνη, Μετσόβου κ. Σταυράκη, Εθνική Αντίσταση ΕΟΕΑ - ΕΔΕΣ, Ν.ΖΕΡΒΑ κ. Μπαφατάκη, Έθν. Αντίσταση Π.Α.Ο Μακεδονίας κ. Βουλγαρόπουλο, ΛΑ.Ο.Σ. Ίωαννίνων, έφημερίδα Έλευθερα Έθνική Όρεινη Έλλάς κ. Θεοχάρη. Ή σερνή τελετή έκλεισε με την ανάκρουση του Έθνικού μας Ύμνου.

ARTEMIOS

Πλήθος κόσμου συμμετείχε στον έορτασμό της επέτειου της μάχης της Κονίτσας που ή νικηφόρα έκβασή της έκρινε κατά πολύ το αποτέλεσμα του συμμοριτοπολέμου

ΒΟΡΕΙΟΣ ΗΠΕΙΡΟΣ: ΤΟ «PLAN B» ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Γράφει ο Δημ. Πέτκος

Ένα από τα θεωρούμενα ασφαλή οικονομικά «καταφύγια» είναι το κρατίδιο τής Ανδόρας. Σφηνωμένο στα Πυρηναία, ανάμεσα στην Ισπανία και τη Γαλλία αριθμεί 80.000 κατοίκους.

Χώρα υποδοχής των ρωσικών καταθέσεων είναι η Λετονία. Ένα κράτος τής Βαλτικής με ισχυρή ρωσική μειονότητα και πολύ διαδεδομένη τη ρωσική γλώσσα. Παρά τα μεγάλα προβλήματα τής οικονομίας της και την έπιφυλακτικότητα των Λετονών, η παρουσία των όμοεθνών τους οδηγεί τους Ρώσους επενδυτές εκεί.

Οι όρεινοι όγκοι τής Ηπείρου αποτέλεσαν την κοιτίδα και καταφύγιο του Έλληνισμού σε πολλές περιπτώσεις. Το Βασίλειο του Πύρρου, το Δεσποτάτο τής Ηπείρου, η Χιμάρα τής Τουρκοκρατίας και η Κορυτσά του Μακεδονικού Αγώνα έδωσαν ζωή στους Έλληνες όταν οι άλλες ελληνικές περιοχές είχαν κατακτηθεί ή απειλούνταν από Δύση και Ανατολή.

Σήμερα πάλι η Βόρειος Ηπειρος καλείται να συνδράμει στον κοινό αγώνα. Τσακισμένη από τις αδικίες των ισχυρών, ταλαιπωρημένη από τους διωγμούς και πικραμένη από την «μητέρα» Ελλάδα, σε ένα δύσκολο διεθνές σκηνικό, αποδυναμωμένη από τη φυγή των παιδιών της,

Και όμως η σημερινή έθνική κρίση, είναι στο χέρι μας να αποτελέσει ευκαιρία για το Βορειοηπειρωτικό, αφού υπάρχουν νέα δεδομένα:

-Η σκέψη τής διεκδίκησης των πολεμικών αποζημιώσεων και του κατοχικού δανείου από τη Γερμανία ώριμάζει και κερδίζει έδαφος ως ύστατο διπλωματικό μέσο αντίστασης με βάση τις διεθνείς συνθήκες. Έτσι αυτόματως τίθεται και η διεκδίκηση τής Βορείου Ηπείρου από την Ελλάδα που έκκρεμεί στο Συμβούλιο των Τεσσάρων Υπουργών Έξωτερικών των Μεγάλων Δυνάμεων από την ίδια εποχή.

-Ο Έλληνισμός έχει αντιληφθεί ότι πορεύεται μόνος του και διαλύθηκε η ψευδαίσθηση ότι ο αυτόματος πιλότος των «ευρωπαϊκών κεκτημένων» θα μās λύσει τα έθνικά θέματα. -Η νέα γενιά έχει απαλλαγεί σε μεγάλο βαθμό από τον επάρατο έμφυλιοπολεμικό κομματισμό και δείχνει πιο ανιδιοτελής και άσυμβίβαστη.

-Επιτέλους βλέπουμε να λειτουργεί η έθνική

αυτοσυνειδησία. Έλλαδίτες και Κύπριοι, Βορειοηπειρώτες και Πόντιοι, Μακεδόνες και Θρακιώτες συμπορεύονται και διεκδικούν.

-Ανακόπηκε η έγκατάλειψη του Βορειοηπειρωτικού χώρου και νέοι οικογενειάρχες, έπιστήμονες, έπιχειρηματίες ζωντανεύουν τις πόλεις και τα χωριά.

Και αν η δημιουργία τής Αυτόνομης Βορείου Ηπείρου ως «Ανδόρας» των Βαλκανίων φαντάζει κακόγου-

στο άσπεϊο, ως θυμόμαστε ότι το κράτος του Κοσσόβου δημιουργήθηκε τη στιγμή που το ένα τρίτο του πληθυσμού είχε έγκαταλείψει τη λιμοκτονούσα Άλβανία, ανατρέποντας το «άπαρβιαστο» των συνόρων στην Εύρωπη.

Τοπίο από το πλούσιο (!) κρατίδιο τής Ανδόρας. Η όμοιότητα με τα χωριά τής Βορείου Ηπείρου έκπληκτική!

Άλβανών διδάγματα

Η Άλβανία, κράτος που σέβεται τον έαυτό του, έχει έθνική στρατηγική. Με έκτελεστικό βραχίονα την Έρυθρόμαυρη Συμμαχία, η άλβανική έξωτερική πολιτική, σκοπεύει με στοχευμένες δράσεις στον άπώτερο έθνικό στόχο των άλβανών, δηλαδή την «έθνική ολοκλήρωσή» τους.

Μέσα στα πλαίσια αυτά, αναπτύσσεται

έντονη κινητικότητα σε σχέση με το Κοσσυφοπέδιο. Πρόσφατα η Κεντρική Έκλογική Έπιτροπή ένεκρινε το αίτημα τής Έρυθρόμαυρης Συμμαχίας για την διενέργεια δημοψηφισματος με το έρώτημα τής Ένώσεως του Κοσσόβου με την Άλβανία.

Ο πρόεδρος τής Συμμαχίας Srahiu υπεστήριξε ότι έπιδιώκει τη δημι-

ουργία μίας Όμοσπονδίας αποτελούμενης από δυο μονάδες που θα ένταχθεί έτσι στην Εύρωπαϊκή Ένωσή και τόνισε, τη μόνιμη άλβανική έπωδό, ότι μετά από έκατο χρόνια άνεξαρτησίας τής Άλβανίας είναι καιρός να ένοποιηθούν τα άλβανικά «έθνικά έδάφη».

Παράλληλα, το Υπουργείο Παιδείας

προχωρεί στην ένοποίηση των σχολικών έγχειριδίων Γλώσσας και Ιστορίας για τους μαθητές τής Άλβανίας και του Κοσσόβου και ταυτόχρονα διακηρύσσει την έκπόνηση Κοινού Προγράμματος Σπουδών με το Κοσσόβο από το σχολικό έτος 2015-2016.

Στον αντίποδα, η κυβέρνηση των Αθηνών, καθό μέρος αφορά στο Βορειοηπειρωτικό καθεύδει τον νήδυμον. Το πρώτο δεκαήμερο του Μαρτίου, σε κάποιο «διάλειμμα» τής έθνικής ύπνώσεως, ο Υπουργός Έξωτερικών κ. Άβραμόπουλος ανέκοινωσε περιχαρής την ίδρυση Γραφείου Έμπορικών Υποθέσεων του Κοσσόβου στην Αθήνα, ένισχύοντας με αυτόν τον τρόπο το νομικό όπλοστάσιο του ψευδοκράτους τής Πρίστινα. «Έξοχα»!

Κύριοι κυβερνώντες, οι Άλβανοι διδάσκουν! Πάρτε μαθήματα και μετουσιώστε τα σε Έθνική πολιτική.

Σ.Φ.Ε.Β.Α.

Έκδήλωση τής Έρυθρόμαυρης Συμμαχίας στο Έλβασάν

Γρηγόρης Αύξεντιού

Κύπρος, 3 Μαρτίου 1957. Ο Σταυραετός Γρηγόρης Αύξεντιού, άρνούμενος να παραδοθεί στον έχθρο, ανέληφθη από τα Μαρμαρένια του Μαχαιρά Άλώνια στο φωτεινό στερέωμα τών αιώνιων άξιών.

Έφεδρος άνθυπολοχαγός του Έλληνικού Στρατού, 29 έτών, γόνος πλούσιας οικόγενειας, είχε όλες τις προοπτικές να ζήσει έναν ανέφελο και άδιατάρακτο βίο στην κατακτημένη από την άγγλική άποικιοκρατία Κύπρο.

Άντ' αυτού, προτίμησε τη ματωμένη διαδρομή του άγώνα για την άπελευθέρωση τής ιδιαίτερας του πατρίδος και την Ένωσή της με τη Μητέρα Έλλάδα.

Άνυπόταχος άντάρτης, πολυτιμότατος συμμαχητής του Άρχηγού τής ΕΟΚΑ Γεωργίου Γρίβα-Διγενή καταφέρει άνεπανόρθωτα πλήγματα στους Άγγλους και τó όνομά του γίνεται θρύλος στα χείλη του άγωνιζόμενου Κυπριακού Έλληνισμού.

Η έθελουσία του στου Μαχαιρά άποτελεί αίώνιο σύμβολο ήρωισμού και Έλληνικής άυταπαρνήσεως. Στο Πάνθεον τής Έλληνικής Ιστορίας ó Αύξεντιού συναντά τόν Καψάλη από τó Μεσολόγγι, τόν Βρατσάνο από τά Ψαρά, τούς Μάρτυρες ρασοφόρους Σαμουήλ από τó Κούγκι και Γαβριήλ από τó Άρκάδι.

Όμως, τó όνειρο του Γρηγόρη, τó γαλάζιο όνειρο τών μαχητών τής ΕΟΚΑ, τó όνειρο τών παλικαριών που άνέβηκαν στο ίκρίωμα τής άγχόνης για Ένωση με την Έλλάδα παραμένει άνεκπλήρωτο. Άλλά θεριεύει ζωντανή και άσβεστη την άποσταμένη έλπίδα πώς τó μικρό, τó ταλαιπωρημένο, τó κλυδωνιζόμενο καράβι τής Κύπρου μας θά βρεί την πορεία του και θά συναντήσει τελικά την άπανεμιά στο άκύμαντο λιμάνι...

Τό Κ.Δ.Σ. τής Σ.Φ.Ε.Β.Α.

Τό άγαλμα του Γρηγόρη Αύξεντιού που βρίσκεται έξω από τó μοναστήρι τής Παναγίας του Μαχαιρά

ΕΥΠΝΑ ΚΑΗΜΕΝΕ ΜΟΥ ΡΑΓΙΑ

Γράφει ο Γ.Ζάβαλης

Πίνακας με την ήρωική έξοδο του Μεσολογγίου (νύχτα τής 10ης Απριλίου 1826)

Κάθε έθνος για να μπορέσει να έπιβιώσει θά πρέπει να μάθει την ιστορία του. Άν ξεχάσει τούς προγόνους του και άποκοπέι από τις ρίζες του τότε άργά ή γρήγορα θά εξαφανιστεί. Άξίζει λοιπόν να μαθαίνουμε την ιστορία μας, να τιμούμε τούς προγόνους μας και να προσπαθούμε καθημερινά να μιμούμαστε τις καλές ένεργειές τους και να άποφεύγουμε τά λάθη τους. Σ' αυτό τó άρθρο ή άναφορά δέν θά είναι γενική, άλλά ειδική.

Ειδική άναφορά σε κάποιους άπ' τούς προγόνους μας που πριν διακόσια χρόνια έπαναστάτησαν ένάντια σ' έναν βάρβαρο κατακτητή και τόν όποιο τελικά κατάφεραν να νικήσουν.

Έξετάζοντας έπιγραμματικά τη ζωή και τó έργο τους μπορούμε να σταθούμε σε τρία σημεία του χαρακτήρα τους, από τά όποια θά πρέπει να διέπεται κάθε Έλληνας τής έποχής μας.

Τó πρώτο και σημαντικότερο είναι ή άκλόνητη πίστη τους στον Θεό. Ένδεικτικό είναι ότι, όπως έλεγαν, πολεμούσαν για του Χριστού την πίστη την άγία και τής Έλλάδος την έλευθερία. Έπιπλέον τόνιζαν πώς ó άγώνας τούς γινόταν πρώτα ύπερ Πίστewος και μετά ύπερ πατρίδος. Έπομένως κι έμεις σήμερα πρέπει να είμαστε πρώτα Χριστιανοί και μετά Έλληνες, πρώτα να βάζουμε τά πνευματικά και μετά τά έθνικά θέματα, την πρώτη θέση στην καρδιά μας να την κατέχει ó Θεός και την δεύτερη ή Έλλάδα. Τότε θά δούμε την πατρίδα μας μεγάλη, ίσχυρή, έλεύθερη και άπαλλαγμένη άπ' τούς μουσουλμάνους είσβολείς λαθρομετανάστες.

Τó δεύτερο είναι ή άγάπη τους για την πατρίδα. Μία άγάπη που έφτανε μέχρις έσχάτων και δέν ύπολόγιζε ούτε κινδύνους ούτε άπειλές ούτε βασανιστήρια μά ούτε και τόν θάνατο. Έμεις άλήθεια έχουμε μία τέτοια άγάπη ή μήπως ó δυτικός τρόπος ζωής και ή ξενομανία, μάς κάνουν να άδιαφορούμε για την πατρίδα μας, την πρόδοό της και τούς κινδύνους που διατρέχει;

Πρέπει έδω να σημειωθεί πώς πατρίδα μας δέν είναι μόνο τó γεωγραφικό κομμάτι από τόν Έβρο μέχρι την Γαύδο και από τó Μολυβδοσκεπάστο μέχρι τó Καστελόριζο. Αυτό τó κομμάτι είναι ή χώρα μας, όχι όμως και ή πατρίδα μας. Η πατρίδα μας είναι ή γή τών πατέρων μας δηλαδή τών προγόνων μας, που περιλαμβάνει περιοχές που παραμένουν άκόμα σκλαβωμένες όπως για παράδειγμα την Βόρειο Ηπειρο, την Κύπρο, τόν Πόντο και την Κωνσταντινούπολη. Έπομένως θά πρέπει να μήν ξεχνούμε ούτε στιγμή την άπελευθέρωση αυτών τών έδαφών.

Τέλος τó τρίτο είναι τó ήρωικό τους φρόνημα. Ένα φρόνημα που τούς έκανε να παραμερίσουν την λογική, ή όποια έλεγε πώς ó αντίπαλος είναι ίσχυρότερος και πώς κάθε προσπάθεια είναι μάταιη. Οι άγωνιστές του 1821 άπέδειξαν πώς τίποτα δέν είναι μάταιο κι ότι όλα είναι δυνατά αν ύπάρχει τόλμη και θάρρος. Έτσι κι έμεις σήμερα, αν θέλουμε να νικήσουμε τούς έσωτερικούς και έξωτερικούς έχθρούς τής πατρίδος μας πρέπει να άφυπνιστούμε και να πατήσουμε τόν ώχαδερφισμό και ραγιαδισμό που μάς πολεμά και μάς λέει πώς τίποτα δέν πρόκειται ν' αλλάξει προς τó καλύτερο. Τά πάντα μπορούν να γίνουν, αν έμεις άγωνιστούμε μέχρι θανάτου.

Σε μία έποχή λοιπόν όπου όλοι ψάχνουν άληθινά πρότυπα προς μίμηση ως στραφούμε στο παρελθόν και θά τά βρούμε. Είναι οι ήρωες του 1821 που πάνω άπ' όλα έβαζαν τόν Θεό, που άγαπούσαν την πατρίδα πιο πολύ κι άπ' τόν έαυτό τους και που ó ήρωισμός τους θά μείνει άξέχαστος και άξιοζήλευτος.

“Αγνωστες πτυχές του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη, του Γέρου του Μωριά (1770-1843)

Γράφει ο Γ. Κουρκούτας, Καθηγητής Φιλολογίας

4 Φεβρουαρίου 1843

170 χρόνια από τον θάνατό του

Μία από τις πιο μεγάλες προσωπικότητες του μεγάλου Αγώνα του 1821 υπήρξε αναντίρρητα ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης.

Όταν μιλάμε για την Ελληνική Επανάσταση, το μυαλό μας ανατρέχει σε αυτόν.

Και όταν αναφερόμαστε σε αυτόν, τότε επαναφέρει στην μνήμη μας τις μεγάλες μάχες του Αγώνα.

Ο Έλληνισμός με πολλούς τρόπους τον τίμησε και τον τιμά. Στο πρόσωπό του είδε τον αληθινή Έλληνα, τον στρατιωτικό ηγέτη που μπορούσε να αντέξει στις ποικίλες αντιξοότητες της ζωής, είχε το ήθικόν σθένος να ηγήθει των αγράμματων Ελλήνων και να τους οδηγήσει σε νίκες και επιτυχίες, να τους εμπνεύσει ένα νέο είδος Ηρωισμού και να θυμηθούν τίνων ήσαν απόγονοι.

Μόνο και μόνο που σήμερα είναι από τις πιο αναγνωρίσιμες φυσιογνωμίες ενός μεγάλου αγώνα, με την λαμπρή του περιουσία, αλλά, κατάλοιπο της παρουσίας του στην αγγλοκρατούμενη Ζάκυνθο, με το αγέρωχο βλέμμα, το γεμάτο αποφασιστικότητα μάτι του, τα γεμάτα υπερηφάνεια μουστάκια που μαζί με τα μαλλιά είχαν άσπρισει και συνόδευσαν την πορεία του Γέρου στην πείρα του Αγώνα, αλλά και το κοντό μα γεροδεμένο και μαθημένο στις κακουχίες κορμί.

Σήμερα μετά από 170 χρόνια από εκείνον τον Φεβρουάριο του 1843 που ο Γέρος του Μωριά ξεκίνησε το ταξίδι του για την Άθνα, όλων μας η μνήμη ως ανατρέχει στην μεγάλη αυτή μορφή που συνδέθηκε με την απελευθέρωση ενός μεγάλου Έθνους, που βρισκόταν σε μακροχρόνια δουλεία.

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΖΑΚΥΝΘΟ

Στην Ζάκυνθο κατέφυγε ο Κολοκοτρώνης και οι δικοί του για να γλιτώσουν από τον μεγάλο διωγμό των Κλεφτών το 1806. Στις 10 Απριλίου 1806 φτάνει με κεφαλλονίτικο πλοίο στην Ζάκυνθο. Η Εϊδηση ότι ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης ζούσε και έφτασε στην Ζάκυνθο, διαδόθηκε ταχύτατα. Η συνάντηση με τους αγαπημένους του συντρόφους (που και αυτοί κατέφυγαν στο ασφαλές καταφύγιο των Επτανήσων), τους Αναγνωστά, Νικηταρά, Μέλιο, Πετμεζαίους, Γιαννάκη Κολοκοτρώνη, εξελίχθηκε σε μία συγκινητική ατμόσφαιρα. Την επομένη τον επισκέφτηκε ένας Ζακυνθινός εύγενής, ο κόντες Διονύσιος Ρώμας.

Εκεί έκαναν ένα επίβλητικό Μνημόσυνο για τους άδικοχαμένους κλέφτες του Μωριά. Μετά την λήξη του Μνημοσύνου ο Ρώμας μοίρασε μερικά χρήματα στους πτωχούς, ο δε Κολοκοτρώνης απομονωμένος, άφοβη επέστρεψε από την εκκλησία έκλαιγε άπαρηγόρητα. Αλλά ο Γιαννάκης Κολοκοτρώνης τον παρηγόρησε λέγοντάς του: «Υπάρχει και διά την Ελλάδα Θεός».

Αρκετές φορές ανέβαινε στο Κάστρο της Ζακύνθου, πολλές φορές με τα παιδιά του, είτε και μοναχός του και ώρες άτελειωτες, αγνάντευε την ταλαιπωρημένη Πελοπόννησο. Το μυαλό του ποτέ δεν ήσυχάζε, ήθελε να γυρίσει πίσω, να διαμορφώσει στρατεύμα, να πολεμήσει τους Τούρκους και να τους διώξει μία για πάντα.

Το 1811 γεννήθηκε στην Ζάκυνθο το στερνοπαίδι του, ο Κολίνος ή Κωνσταντίνος. Αρκετές φορές έπαιρνε τον Κολίνο από

το χεράκι και ανέβαινε από την «Παναγία του Πικριδίου» στον δρόμο του Κάστρου. Του έδειχνε μακριά τα βουνά του Μωριά, λέγοντας:

«Εκεί, παιδί μου, ζήσανε οι πρόγονοί μας, αυτός ο τόπος τώρα στενάζει από την Τουρκιά».

ΟΙ ΔΥΟ ΑΔΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΙΣΕΙΣ ΤΟΥ

Δίπλα σε μεγάλες μορφές της Ιστορίας μας, όπως ο Σωκράτης που στην Δίκη του προτίμησε να αδικηθεί παρά να αδικήσει, τοποθέτησε ο λαός μας τον δυο φορές φυλακισθέντα πρωτοήρωα του Αγώνα.

Ο Γέρος απέκτησε σπουδαία φήμη στον Έλληνισμό διαχρονικά, όχι μόνο για τις πολεμικές του πράξεις, αλλά και για την έν γένει όρθη και συνετή στάση του. Αυτό φάνηκε και από την στωικότητα και την μνησικακία που επέδειξε ύστερα από τις δυο άδικες φυλακίσεις του, το 1825 και το 1834, στην Ύδρα στην πρώτη (στην Ίερά Μονή Προφήτου Ηλίου) και στο Φρούριο Παλαμήδι του Ναυπλίου στην δεύτερη.

Με καρτερία και θυμωσοφία τα άντιμετώπισε, σαν ένας νέος Σωκράτης του μαχόμενου Ελληνισμού. «Ας ακούσουμε λίγα από την έναρξη της περίφημης Δίκης του την άνοιξη του 1834 στο Ναύπλιο».

- Σήκω επάνω, κατηγορούμενε. Πώς ονομάζεσαι;
- Θεόδωρος Κολοκοτρώνης.
- Πόθεν κατάγεσαι;
- Από το Λιμπούσι της Καρύταινας.
- Πόσων ετών είσαι;
- Εξήντα τεσσάρων.
- Τί επάγγελμα έχεις;
- Κρατώ στο χέρι το σουλντάδον

(το τουφέκι) και πολεμάω για την Πατρίδα μου.

Αυτός ο δωρικός λόγος έμπερικλείει την διαχρονική έννοια του Έλληνας «Ηρωος», όπως διδάξαν και οι πρόγονοί μας σε κρίσιμες φάσεις της Ιστορίας μας.

Ο ΘΥΜΟΣΟΦΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ

Δέν ήξερε πολλά γράμματα, αλλά δέν παρέλειπε να αγωνίζεται για αυτά, όπως φαίνεται και από την προσπάθειά του να μορφωθούν τα παιδιά του, αλλά και από τις συμβουλές που δίνει στους μαθητές στην όμιλία του προς αυτούς στον τότε Γυμνάσιον τη περιοχής Πλάκας Αθηνών.

Σάν μόνιμη παρακαταθήκη για τα Έλληνόπουλα και των επόμενων γενεών αποτελούν τα λόγια αυτά. Άντλούμε χαρακτηριστικά τμήματα:

ΔΙΔΑΓΜΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΟΣΟ ΖΗΜΙΩΝΕΙ Η ΔΙΧΟΝΟΙΑ

«Οί παλαιοί Έλληνες, οί πρόγονοί μας, έπεσαν εις την διχόνοιαν και έτρώγονταν μεταξύ τους, και έτσι έλαβαν καιρό πρώτα οί

Ρωμαίοι, έπειτα άλλοι βάρβαροι και τους υπέταξαν.

Ύστερα ήλθαν οί Μουσουλμάνοι και έκαψαν ό,τι ήμπορούσαν, διά να αλλάξει ο λαός την πίστιν του. Έκοψαν γλώσσας εις πολλούς ανθρώπους, άλλ' έστάθη άδύνατον να τό κατορθώσουν. Τόν έναν έκοψαν, ο άλλος τόν σταυρόν του έκαμε».

Ο ΚΟΙΝΟΣ ΠΟΘΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

«Όταν αποφασίσαμε να κάμωμε την Επανάσταση, δέν έσυλλογισθήκαμε ούτε πόσο είμεθα ούτε πώς δέν έχομε άρματα ούτε πώς οί Τούρκοι έβαστούσαν τα κάστρα και τας πόλεις, ούτε κανέναν φρόνιμο μās είπε 'που πάτε εδώ να πολεμήσετε με σιταροκάραβα βατσέλα', αλλά ως μία βροχή έπεσε εις όλους μας ή έπιθυμία της έλευθερίας μας, και όλοι, και ο κλήρος μας και οί προεστοί και οί καπεταναίοι και οί πεπαιδευμένοι και οί έμποροι, μικροί και μεγάλοι, όλοι έσυμφωνήσαμε εις αυτόν τόν σκοπό και έκάμαμε την Επανάσταση».

Φιλέλληνες σήμερα

Φωτό Χαράλαμπος Ράπτης.

Η χορωδία της Μητροπόλεως Κονίτσας

Βρισκόμαστε σε μία εποχή που η Ελλάδα βάλεται σχεδόν από παντού και αρκετοί προσπαθούν να άμφισβητήσουν την ιστορία της, σε μία εποχή που η Ελληνική κοινωνία περνάει μία κρίση ταυτότητας. Στην προσπάθεια της Ελλάδας να ξεπεράσει την πολυπλευρη κρίση έρχονται βοήθει-υπερασπιστές της ιστορίας και του πολιτισμού της -όπως τό 1821- έτσι και σήμερα, φιλέλληνες απ' όλο τον κόσμο. Βέβαια! Δεν υπάρχουν μόνο μισέλληνες που κατηγορούν τους Έλληνες ως κομπιναδόρους και ανάξιους να συνεχίσουν την ιστορία τους και να υποστηρίξουν την προσφορά τους στον παγκόσμιο πολιτισμό. Υπάρχουν και Φιλέλληνες! Η Ελλάδα είναι ζωντανή και έμπνέει ακόμα τους λαούς. Αν κάνουμε ένα ταξίδι στη μακρινή Αμερική θα μάς υποδεχτούν 50 πόλεις με ελληνικά ονόματα. Και σε ένα από τα μεγαλύτερα πανεπιστήμια, το MIT θα βρούμε να δεσπόζουν ανάμεσα στις σημαντικότερες προσωπικότητες, 4 αρχαίοι Έλληνες φιλόσοφοι. Αν κατέβουμε στη Λατινική Αμερική, στην Ουρουγουάη, θα συναντήσουμε τους πολίτες της μικρής αυτής χώρας να δηλώνουν όχι απλά Φιλέλληνες αλλά Έλληνολάτρες. Μαθαίνουν Ελληνικά κι όχι Αγγλικά. «Ακούμε ελληνική μουσική και λατρεύουμε την Ελλάδα, τον πολιτισμό της, νιώθουμε την ουσία του» λέει η Μαργαρίτα. Όσοι Ουρουγουανοί έρχονται στην Ελλάδα, δακρύζουν αντίκριζοντας τον Παρθενώνα. Ο Sergio λέει «Βλέπω τους Έλληνες σαν αδέρφια. Νά ξέρουν πώς σ' αυτή τη χώρα υπάρχουν Φιλέλληνες που είναι έτοιμοι να βοηθήσουν και να τους υπερασπιστούν.» Ακόμη, ένα δημόσιο σχολείο ονομάζεται «Grecia» και 25 Μαρτίου και 28 Οκτωβρίου γιορτάζουν σαν Έλληνες με ποιήματα, τραγούδια, θεατρικά. Αν έρθουμε στη γηραιά Ήπειρο, οι

Φιλελληνικές φωνές πληθαίνουν. Υπήρξε κίνηση Ευρωπαίων να πολιτογραφηθούν Έλληνες. 21 Νομπελίστες με επιστολή τους προς τον πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, τον πρόεδρο της ΕΕ και τον πρόεδρο της Κομισιόν, δηλώνουν την υποστήριξη τους στην Ελλάδα και προτείνουν τη δημιουργία κοινών, ευρωπαϊκών ελληνικών ιδρυμάτων άριστείας για την τεχνολογική ανάπτυξη της χώρας. Ο Γάλλος Etienne Roland (Ετιέν Ρολάν), επίτιμος καθηγητής Ελληνικής Αρχαιολογίας στη Σορβόνη έγραψε στη γαλλική εφημερίδα "Le Monde": «Νιώθω βαθιά ταπεινωμένος ως Φιλέλληνας, όταν οι συμπατριώτες μου πληγώνουν την ιστορία... και τροφοδοτούν τον μύθο του... πονηρού Έλληνα, που δεν ανήκει στην Ευρώπη. Η θέση της Ελλάδας είναι στο κέντρο της Ευρώπης, Ο περίφημος Έλληνικός πολιτισμός έθρεψε την Αναγέννηση και τους κλασσικούς του 18ου αιώνα. Αλλά και σήμερα υπάρχουν σ' αυτή τη χώρα άνδρες και γυναίκες από τους πιο καλλιεργημένους και τους πιο πολιτισμένους που γνωρίζω.» Και τελειώνει: «Συνδυατικά στοιχεία των λαών της Ευρώπης δεν είναι οι τράπεζες και οι τραπεζίτες αλλά, ο πολιτισμός και ο Έλληνικός πολιτισμός, είναι από τα στοιχεία που μάς ενώνουν.» Πώς θα ήταν ο πλανήτης χωρίς την Ελλάδα άναρωτιέται και ένας άλλος λογοτέχνης, ο ποιητής Ζάν Ρισπέν και προτείνει: «Γκρεμίστε όλη την Ελλάδα σε βάθος 100 μέτρων. Αδειάστε τα μουσεία σας απ' όλο τον κόσμο. Γκρεμίστε κάθε Έλληνικό απ' όλο τον πλανήτη. Σβήστε την Ελληνική Γλώσσα από παντού, απ' τα μαθηματικά, τη φυσική και τη χημεία, την αστρονομία, την πολιτική, την ιατρική, την καθημερινότητα, τα Ευαγγέλια, τους μυθικούς και ιστορικούς ήρωες, τη φιλοσοφία. Θα πείτε:

«Δέν γίνεται». Σωστά δέ γίνεται... δέν θα μπορέτε να στεριώσετε ούτε μία πρόταση. Δεν γίνεται να σβήσουν ή Ελλάδα και ο Έλληνας.» Κραυγή διαμαρτυρίας φτάνει γιά την Ελλάδα και από τη σκληρή Γερμανία που κάποτε λάτρευε την Ελλάδα και κρατάει στα μουσεία της Ελληνικούς θησαυρούς. Ο Νομπελίστας ποιητής Γκύντερ Γκράς σε ποιήμα του προς την Ευρώπη γράφει: «Στερημένη από πνεύμα, εσύ θα φθαρείς, χωρίς τη χώρα που τό πνεύμα της Εσένα, Ευρώπη δημιούργησε». Το ίδιο πιστεύουν και οι Ισπανοί. Καθηγητές και μαθητές σ' ένα συγκινητικό βίντεο όμολογούν: «Η Ελλάδα είναι ακόμα ζωντανή. Η Ελλάδα είναι παρούσα σε πολλές πτυχές της καθημερινότητά μας, στα γράμματα, στα μαθηματικά, στην ιστορία, στη φιλοσοφία, στις βιβλιοθήκες, στον άθλητισμό, στην μουσική, στην άρμονία, στη δημοκρατία. Και γι' αυτό σ' όλους τους τόνους φωνάζουν «Gracias GRECIA».

Η εξέχουσα Έλληνίστρια Jacqueline de Romilly τό διατύπωσε ξεκάθαρα: «Μας αφήνει άναυδους ή δύναμη των Έλλήνων να επιβιώνουν και να ξεχωρίζουν μέσα από άπειρες κρίσεις και άνατροπές.»

(Κείμενο από την Έορτη του Γυμνασίου - Λυκείων της 25ης Μαρτίου 2013 στην Κόνιτσα)

Τα νειάτα της Κονίτσας τίμησαν τους ήρωες τό 1821, Έλληνες και Φιλέλληνες με την παρέλαση, τους λεβεντικούς χορούς τους αλλά και την θεατρική τους παράσταση

«ΕΜΕΙΣ ΕΙΜΑΣΤΕ ΦΙΛΕΛΛΗΝΕΣ; ΑΓΑΠΑΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ;»

(Χαιρετισμός Μητροπολίτου Δρυϊνουπόλεως, Πωγων. και Κονίτσης στην Έορτή τών Σχολείων Γυμνασίου και Λυκείων. Κόνιτσα 25 Μαρτίου 2013)

Η μαθητική χορωδία υπό τη διεύθυνση της κ. Αλ. Περούλη

Τό έχω πεί και άλλοτε αυτό πού θά ακούσετε τώρα. Δίνουμε συγχαρητήρια σέ όλους. Στά παιδιά τών σκέτς και τών χορών · στους καθηγητές πού μεθοδεύουν αυτή τήν καλλιέργεια τήν έθνική και θρησκευτική τών παιδιών · ξεχνάμε όμως τήν χορωδία. Δέν θέλει ένα χειροκρότημα; (χειροκροτήματα). Και τό λέω αυτό, γιατί κάθε φορά ακούμε καινούργια τραγούδια, ώραία τραγούδια και θά έλεγα· προσκρούω ίσως στήν μετριοφροσύνη της αλλά θέλει ένα χειροκρότημα και ή κυρία Κορτσινόγλου πού τόσο κουράστηκε. (χειροκροτήματα).

Λίγες σκέψεις θά πώ άπευθυνόμενος στά παιδιά, κι έσείς οί μεγάλοι μπορείτε νά τά πάρετε γιά τόν έαυτό σας, όσοι θέλετε. Μιλήσατε γιά τούς Φιλέλληνες. Ώραίο ήταν τό σκέτς, πολύ συγκινητικό και πραγματικά μάς γέμισε εύγνωμοσύνη γιά εκείνους πού άφησαν τήν πατρίδα τους, και κάποιοι έξ αυτών πέθαναν

εδώ στήν Ελλάδα, όπως ο Λόρδος Μπάυρον. Όμως, θά σάς πώ παιδιά τώρα έναν λόγο. Μήν τόν θεωρήσετε παράξενο. **Καλά οί Φιλέλληνες, έμείς όμως, έσείς, ένώ, όλοι μας· είμαστε φιλέλληνες·** Τι θέλω νά πώ μ'αυτό; Αγαπάμε τήν Ελλάδα; Και τό λέω αυτό διότι έχουμε κάποια δείγματα, από παλιότερες εποχές κι άπ' τήν σύγχρονη εποχή, Έλλήνων οί όποιοι έκαναν ό,τι περνούσε από τό χέρι τους νά καταστρέψουν τήν Ελλάδα. Κοιτάξτε· ένα παράδειγμα από τήν Έπανάσταση. Ό Ίμπραήμ είχε ήδη άποβιβαστεί στήν Πελοπόννησο και δέν άφηνε πέτρα πάνω στήν πέτρα, και όμως ο **Κολοκοτρώνης ήταν φυλακισμένος. Από ποιούς; Άπ' τούς Έλληνες!** Και έπρεπε νά φτάσει πλέον «ο κόμπος στό χτένι» γιά νά τόν βγάλουν από τήν φυλακή και νά πεί εκείνον τόν περίφημο λόγο: «φωτιά και τσεκούρι στους προσκυνημένους». Αυτό ένα παράδειγμα

άπό εκείνα τά χρόνια.

Κι ένα σύγχρονο. Είδαμε στά βίντεο, δέν θυμάμαι· στήν πρώτη, στήν δεύτερη σειρά, τόν φιλέλληνα **ζωγράφο Ντελακρούά, τόν Γάλλο**, ο όποιος έφτιαξε έναν, μεταξύ τών άλλων, έναν **περίφημο πίνακα** πού τόν είδαμε στό βίντεο με θέμα τήν σφαγή τής Χίου. Αυτός ο πίνακας ήταν άνηρτημένος στήν Χίο στό εκεί Μουσείο. Όμως, εδών και τρία χρόνια, τέσσερα - δέν ένθουμούμαι καλάς - αυτός ο πίνακας άφαιρέθηκε από εκεί. Ξέρετε γιατί; Για νά μήν ταραζόνται τά νεύρα τών Τούρκων! Οί Τούρκοι έσφραξαν, έθυσαν κι άπόλεσαν, κι έμεις νά μήν ταραξούμε τά νεύρα τών Τούρκων! **Μά δέν είναι προδοσία αυτό; Δέν είναι άισχος γιά τήν Ελλάδα νά έχει τέτοιους άνθρώπους, οί όποιοι θά άγκαλιάζουν τούς Τούρκους και θά πολεμάνε τούς Έλληνες;** Δύο λοιπόν παραδείγματα άπό τήν παλιότερη και άπό τήν σύγχρονη ζωή.

Κι έπειδή είπε ο κύριος δήμαρχος πρωτίτερα ότι λόγω τών δυσμενών γενικών εξέλιξεων θά πρέπει νά πολεμήσουμε μέ τίς δικές μας δυνάμεις· έγώ θά πρόσθετα και κάτι άκόμη, πού μάς έρχεται άπό τήν Κύπρο. Πρέπει νά σάς πώ ότι τήν Κύπρο τήν έχω μέσα στήν καρδιά μου. Γιατί όταν ήμουν στήν Ζ' Γυμνασίου, δηλαδή στήν σημερινή Β' Λυκείου, εδών και έξηντα χρόνια· τότε άρχισε ο άγώνας τής Ε.Ο.Κ.Α., και τόν επόμενο χρόνο, τό '56, έγιναν οί άπαγχονίσεις **τών παλληκαριών τής Ε.Ο.Κ.Α.. Αυτά τά παλληκάρια είχαν βέβαια ήρωισμό, είχαν γενναιότητα, αλλά πάνω άπ' όλα, όμως, είχαν πίστη στόν Θεό και αγάπη στήν Έκκλησία.** Όταν έγινε ή άπελευθέρωση τής Κύπρου και έγκαθιδρύθηκε ή λεγομένη «Δημοκρατία τής Κύπρου», άρχισε αυτό τό αίσθημα τής πίστewς εις τόν Θεόν νά

λιγοστεύει, παιδιά. Κάποιοι πού είχαν τούς δικούς τους λόγους έριξαν άφθονία λιρών στήν Κύπρο και εξαγόρασαν συνειδήσεις και ή Κύπρος, πού στηριζόταν πρώτα εις τόν Θεό και έλέγετο νησί τών Αγίων, έφθασε νά θεοποιησει τήν Εύρώπη. **Και ή Εύρώπη νά πώς τήν πλήρωσε: Τήν πλήρωσε με τό νά τής ζητάει τό αίμα της. Αυτή είναι ή πληρωμή τής Εύρώπης!**

Λοιπόν θέλετε νά σάς πώ τί θά είναι ή έπιτυχία σας και πού θά στηριχθεί; Τό καταλάβετε. Θά σάς τό πώ και τελειώνω. Η έπιτυχία σας και ή έπιτυχία όλων μας θά είναι, αγαπητά παιδιά και αγαπητό άδελφοί, νά στηριχθούμε εις τόν Θεόν. Θά κάνουμε ό,τι περνάει από τό χέρι μας, θά παλεύουμε, θά άγωνιζόμαστε αλλά πάνω άπ' όλα όμως θά βάζουμε τό θέλημα του Θεού. Εγώ δέν έχω τίποτε άλλο νά πώ παρά νά σάς συγχαρώ γιά μία άκόμη φορά γιά τήν πανδαισία τήν όποία μάς προσφέρατε, και εύχομαι εις τούς γονείς σας νά σάς χαίρονται πάντοτε, και σέ σάς καλές έπιτυχίες και καλή εύδωση τών προσπαθειών σας, αλλά **όλα, όμως, γιά τό καλό της Έλληνικής μας Πατρίδος.** Νά μεγαλώνεται ή Ελλάδα, νά δοξάζεται ή Ελλάδα και μαζί της νά ζούμε και νά μεγαλυνόμαστε κι έμεις. Χρόνια πολλά, ο Θεός μαζί σας νά είναι. (χειροκροτήματα)

Κλείσιμο τής έορτής άπό τόν διευθυντή του Λυκείου κ. Καλλιντέρη Γεώργιο

Είδαμε τούς Φιλέλληνες εκείνης τής εποχής. Για νά φτάσουμε όμως νά έχουμε φιλέλληνες εκείνη τήν εποχή, πρέπει νά θυμηθούμε ότι περάσαμε πρώτα από τόν Μέτερνιχ. Μέτερνιχ σημαίνει «Ένωμένη Εύρώπη» εκείνης τής εποχής, έντός εισαγωγικών τέλος πάντων. Η Εύρώπη ή όποία πολεμούσε τότε κάθε φιλελεύθερο κίνημα γιά τήν άπελευθέρωση κάποιας χώρας. Ένώ υπήρχε αυτό τό κίνημα, και οί Έλληνες οί όποιοι άρχισαν νά πολεμάνε, νά δίνουν τό «είναι» τους, τότε παρατηρούμε ζύπνησε ή Εύρώπη, τότε ζύπνησαν οί Φιλέλληνες, τότε άλλαξε τό κλίμα, τότε έλευθερώθηκε ή Ελλάδα.

Και σήμερα έχουμε αντίστοιχο κλίμα. Έχουμε ολόκληρη τήν Εύρώπη νά μάς πολεμάει, αλλά ταυτόχρονα, όμως, πρέπει νά ξέρετε, άν τό είδατε στό δεύτερο μέρος, στό δεύτερο βίντεο και στό δεύτερο κείμενο, υπάρχει και μία σωρεία άνθρώπων οί όποιοι συμπαρίστανται. Πρέπει έπομένως έμεις νά έπιστρέψουμε στις ρίζες μας. Πρέπει νά έπιστρέψουμε σ' εκείνα τά όποία μάς άφησαν οί ήρωες του '21. Πρώτον, λοιπόν, έπιστροφή στις ρίζες μας, τήν έθνική παράδοση και τήν Όρθοδοξία μας. Και δεύτερον, πρέπει νά έχουμε έναν άγώνα μέχρις εσχάτων. Θά πώ μία έκφραση και θά τελειώσω μ' αυτό. Κάπου γίναμε άνθρωποι του «καναπέ». Άνθρωποι, οί όποιοι μένουμε, βλέπουμε και τά τουρκικά σιριαλ και άποκοιμηθήκαμε ένδεχομένως άρκετοί από μάς. Κάπου πρέπει νά ξυπνήσουμε και τότε θά δούμε ότι πρώτα στόν άγώνα μας αυτό θά έχουμε βοηθό τόν Θεό και δεύτερον θά υπάρξουν και οί φιλέλληνες ώστε πάλι ή Ελλάδα νά φθάσει στήν δόξα τήν παλιά, τήν όποία είχε.

Στιγμιότυπο άπό τήν θεατρική παράσταση πού δόθηκε με θέμα τούς Φιλέλληνες

Μονοιασμένοι καὶ ἀγαπημένοι ἄς ἀντιμετωπίσουμε τὴν κρίση. Θὰ ἔλθουν πάλι οἱ καλὲς ἡμέρες.

Ἀριθ. Πρωτ. 4

Ἐν Δελβινακίῳ τῇ 11η Μαρτίου 2013

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 162α

ΘΕΜΑ: 1821 : «Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά ...» Ἀγαπτοί μου Χριστιανοί,

-Α-

Ὁ Ἐθνικός μας Ποιητής Διονύσιος Σολωμός, ἔτσι ώραματίστηκε τὴν Ἐλευθερία μας ἀπὸ τὸν τουρκικὸ ζυγὸ : «Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά». Καὶ εἶχε ἀπόλυτο δίκιο. Γιατί ἀπὸ τὸ 1453 πού ἔπεσε ἡ Κωνσταντινούπολη στὰ χέρια τῶν Τούρκων, μέχρι τὸ 1821, πού ὑψώθηκε στὴν Ἁγία Λαύρα τὸ Λάβαρο τῆς Ἐπανάστασης, ἡ Ἑλλάδα εἶχε γεμίσει ἀπὸ τὰ κόκκαλα ὄλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι, κατὰ καιροὺς, ἀγωνίστηκαν «ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος». Τετρακόσια ὀλόκληρα χρόνια, τὰ ψηλά βουνά, οἱ σπηλιές, οἱ κάμποι, τὰ νησιά καὶ οἱ θάλασσες γέμιζαν ἀπὸ τὰ σώματα νέων καὶ ἠλικιωμένων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, οἱ ὁποῖοι μὴ μπορώντας νὰ ζήσουν κάτω ἀπὸ τὸν βαρὺ καὶ ἀπείσιτο ὀθωμανικὸ ζυγὸ, σήκωναν, κατὰ καιροὺς, τὰ ὄπλα γιὰ νὰ διώξουν τὸν κατακτητὴ. Ἦσαν, ὅμως, ἀγύμναστοι, ὀλιγάριθμοι καί, πρὸ παντός, ἀβοήθητοι ἀπὸ τὰ διάφορα Εὐρωπαϊκὰ κράτη, τὰ ὁποῖα, κατὰ κανόνα, τοὺς ὑπὸνόμευαν. Ἔτσι, ὀλόκληρη ἡ ὑπόδουλη Χώρα ἦταν γεμάτη ἀπὸ τὰ ἱερά κόκκαλα τῶν παιδιῶν τῆς.

-Β-

Ἀλλά, κάποτε, «ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου». Στὶς 25 Μαρτίου 1821 οἱ ραγιάδες, μαζὶ μὲ τὸ οὐράνιο μήνυμα τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριήλ, ἀκούσαν καὶ τὸ ἀγγελμα τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῆς Ἑλλάδος, πού ἐσάλπιζε ἕνας ἄλλος ἄγγελος, ὁ Ἐπίσκοπος Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς στὸ ἀρχαῖο μοναστήρι τῆς Ἁγίας Λαύρας, κοντὰ στὰ Καλάβρυτα. Ἡ παράδοση λέει ὅτι, ὅταν οἱ Ὀπλαρχηγοὶ μαζεύτηκαν στὴν Ἁγία Λαύρα, ἤθελαν ὁ καθένας τοὺς νὰ προηγήται τὸ δικό του μπαϊράκι. Τὰ πνεύματα ἀναψαν, γιατί κανεὶς δὲν ὑποχωροῦσε. Ὁ Γερμανὸς εἶδε ὅτι μὲ αὐτὰ τὰ πείσματα καὶ τὶς ξεσυνέριες ἐκινδύνευε νὰ μὴν ἀρχίσῃ κὰν ἡ Ἐπανάσταση, πού τὴν περιμένασαν οἱ Ἕλληνες μὲ ὄνειρα καὶ μὲ προσδοκίες. Ἔτσι, χωρὶς νὰ χάνη καιρὸ καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ, βγήκε στὴν ὠραία πύλη καὶ ξεκρέμασε τὸ «βῆλο», δηλαδὴ τὴν κουρτίνα, πού ἐκλείνε τὸ ἱερὸ βῆμα ἀπὸ τὸν κυρίως ναό. Σ' αὐτὸ τὸ βῆλο ἦταν χρυσοκεντημένη ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου, πού χρόνια τὴν ἔβλεπαν καὶ τὴν εὐλαβοῦνταν ὅσοι ἐκκλησιαζόντουσαν ἢ ἐπισκέπτονταν τὴν Μονή. Ὁ Δεσπότης κράτησε ψηλά τὸ «βῆλο», ὥστε νὰ τὸ βλέπουν ὅλοι. Καὶ μὲ τὴν

ἐπιβλητικὴ φωνὴ τοῦ εἶπε : - Ἀδέλφια, ἀπὸ σήμερα καὶ στὸ ἐξῆς, αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ μπαϊράκι καὶ τὸ λάβαρό μας. Κί ἦταν θαυμαστό, ὅτι οἱ σκληροτράχηλοι ἐκείνοι ὀπλαρχηγοὶ ἐπειθάρχησαν χωρὶς ἀντιλογία. Ὁ ἀγώνας ἔμπαινε κάτω ἀπὸ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, τὴν προστασία τῆς Θεοτόκου καὶ τὴν μητρικὴ στοργὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἔλευθερία, βγαλμένη ἀπὸ τὰ ἱερά κόκκαλα τῶν Ἑλλήνων, ξαναγύριζε στὴν ἀρχαία κοιτίδα τῆς, στὴν Ἑλλάδα.

-Γ-

Ὁ γιγάντιος ἀγώνας τῆς Ἐθνικῆς μας Παλιγγενεσίας εἶχε, βέβαια, καὶ τὶς σκιές του. Οἱ πατριασμοὶ καὶ οἱ διχόνοιες δὲν ἔλειψαν. Ὅμως, πάνω ἀπ' αὐτές τὶς μικρότητες καὶ ἀθλιότητες, οἱ Ἕλληνες ἔβαζαν πάντοτε τὴν πίστη τοὺς στὸν Θεὸ τῶν πατέρων τοὺς, τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν Ὁρθοδοξίαν. Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ ἀπάντησις πού ἔδωσε ὁ Μακρυγιάννης στὸν ναύαρχο Δερινγὺ λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν μάχη τῶν Μύλων : «Ἐκεῖ ὀπούφκιαν τὶς θέσεις εἰς τοὺς Μύλους ἦρθε ὁ Ντερνὺς (Δερινγὺ) νὰ μὲ ἰδῇ. Μοῦ λέγει: «Τί κάνεις αὐτοῦ; Αὐτὲς οἱ θέσεις εἶναι ἀδύνατες τὶ πόλεμο θὰ κάνετε μὲ τὸν Μπραῖμη αὐτοῦ;» Τοῦ λέγω: Εἶναι ἀδύνατες οἱ θέσεις καὶ μεῖς, ὅμως εἶναι δυνατὸς ὁ Θεὸς ὀπού μας προστατεύει». Ἀλλὰ καὶ ὁ λόγος τοῦ Κολοκοτρώνη, ὅτι «ὁ Θεὸς ἔβαλε τὴν ὑπογραφή του γιὰ τὴν ἔλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ δὲν τὴν παίρνει πίσω», φανερώνει ἀκριβῶς ὅτι ἐκεῖνος ὁ ἀγώνας δὲν ἦταν ... «ταξικός», ὅπως ὑποστηρίζουν ἀνιστόρητα κάποιοι, ἀλλὰ ἀγώνας γιὰ τὰ ὅσα καὶ τὰ ἱερά τῆς φυλῆς, μὲ τὴν δύναμη τοῦ Θεοῦ καὶ κάτω ἀπὸ τὴν εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας.

-Δ-

Μικρὴ σὲ ἔκτασις ἦταν ἡ Ἑλλάδα πού προέκυψε ἀπὸ τὴν Ἐπανάστασι τοῦ 1821. Ὅμως, οἱ Ἕλληνες ποτὲ δὲν παραδέχθησαν ὅτι αὐτὸ τὸ κομμάτι μόνον ἦταν ἡ πατρίδα τοὺς. Ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ 100 χρόνια τὸ ἔθνος, γαλουχημένο μὲ τὴν Μεγάλῃ Ἰδέαν, ἐξώρμησε μονοιασμένο καὶ ἐνωμάτωσε στὸν Ἐθνικὸ κορμὸ τὴν Μακεδονίαν, τὴν Ἡπειρὸν, τὴν Θράκην, τὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου.

Ἀλλὰ εἶναι γεγονός, ὅτι οἱ ἔθνικοι ἀγῶνες δὲν σταματᾶνε ποτέ. Ἔτσι, σήμερα, τὸ Γένος τῶν Ἑλλήνων παλεύει γιὰ τὴν Κύπρον, γιὰ τὴν Βόρειον Ἡπειρὸν καὶ γιὰ τὴν Θράκην. Οἱ συνθήκες οἱ οικονομικὲς εἶναι δύ-

σκολες, ὄχι ὅμως τόσο, ὅσο ἐκεῖνα τὰ χρόνια, πού πάλευσαν νὰ διώξουν τὴν τουρκίαν, ρακενδῦτοι καὶ πεινασμένοι. Ὅποιος ἔχει γνωρίσει τὸν ἀγῶνα τοῦ Μεσολογγίου, γιὰ παράδειγμα, συγκινεῖται καὶ δακρύζει ὅταν πληροφορεῖται ὅτι οἱ ὑπερασπιστὲς τῆς ἱερᾶς πόλεως ἔτρωγαν ἀκάθαρτα ζῶα γιὰ νὰ ἐπιβιώσουν. Κί ὅμως, στὶς προτάσεις τοῦ Ἱμπραῖμ νὰ παραδοθοῦν ἀπαντοῦσαν βροντόφωνα μὲ ἕνα ὑπερήφανο ὄχι. Καὶ τότε μαράζι ὁ τουρκοαὶνύπτιος ἐκεῖνος πολέμαρχος, ὅτι τὸν εἶχε ταπεινώσει «ὁ φράχτης», ὅπως ἔλεγε περιπαικτικὰ τὴν ὑποτυπώδη ὀχύρωσι τοῦ Μεσολογγίου. Ναι, «φράχτης» ἦταν. Ἀλλὰ τὸν ἔκανε κάστρο ἀπόρθητο ἡ πίστη τῶν ἀγωνιστῶν στὸν Κύριον τῶν Δυνάμεων. Κί ὅταν, μετὰ τὴν ἠρωικὴ ἔξοδο, μπήκαν στὴν θρυλικὴ πόλιν οἱ Τούρκοι, δὲν βρήκαν τίποτε

ἄλλο ἀπὸ σωροὺς ἐρειπίων καὶ νεκρὰ σώματα ἠρώων, μέσα ἀπὸ τὰ ὁποῖα βγήκε λαμπρότερη ἡ Ἐλευθερία.

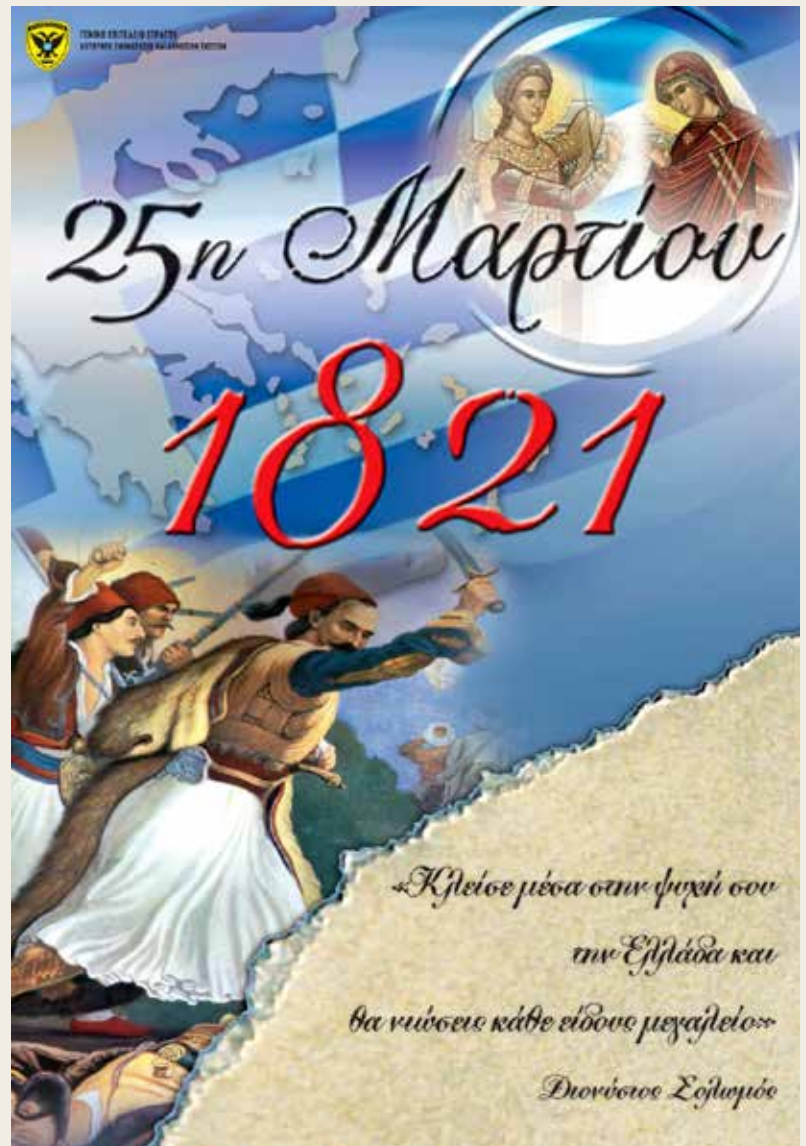
-Ε-

Λοιπὸν, ἀδελφοί, κουράγιο. Ψηλά οἱ καρδιές. Μονοιασμένοι καὶ ἀγαπημένοι ἄς ἀντιμετωπίσουμε τὴν κρίσι τῶν συγχρόνων δυσκολῶν καιρῶν. Θὰ ἔλθουν πάλι οἱ καλὲς ἡμέρες. Προσεύχεσθε. Ἀγωνίζεσθε τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς.

Χρόνια πολλὰ σὲ ὅλους. Καί, πρὸ παντός, καλὰ καὶ εὐλογημένα. Καὶ γιὰ τὴν Κύπρον. Καὶ γιὰ τὴν Βόρειον Ἡπειρὸν. Καὶ γιὰ τὸν ὄπου γῆς Ἑλληνισμό. Διάπυρος πρὸς Χριστὸν εὐχέτης

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτσας Α Ν Δ Ρ Ε Α Σ

‘Η Κόνιτσα έόρτασε τά 100χρονα έλευθέριά της (1913 - 2013)

Φωτό Χαράλαμπος Ράπτης.

Ο λέκτορας του Πανεπιστημίου Ίωαννίνων κ.Ν. Αναστασόπουλος είχε τον πανηγυρικό τής ημέρας.

Από καιρό γίνονταν έτοιμασίες στην Κόνιτσα με άφιξεις, προγράμματα, όμιλίες και πρόβες χορωδιών για να παρουσιάσουν ο Δήμος Κονίτσας και ή Ίερά Μητρόπολη Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανής και Κονίτσας κάτι όμορφο και λαμπρό, όπως άξιζει στην επέτειο 100 χρόνων έκ τής άπελευθέρωσης τής Κονίτσας από τούς Τούρκους (1913-2013).

Μάλιστα, φέτος, 24.02.2013, συνέπιπτε ή ημέρα τής νίκης να ήταν και άργία, Κυριακή, όπως Κυριακή ήταν και τότε. Η ημέρα τού έορτασμού ξεκίνησε με τόν Έκκλησιασμό (έν μονοεκκλησία) στόν σημαιοστολισμένο Ίερό Προσκυνηματικό Ναό τού Άγιου Κοσμά τού Αίτωλου στό κέντρο τής πόλης, όπου παρεβρέθησαν όλες οι άρχές (στρατιωτικές και πολιτικές) τού τόπου. Η παρουσία τών παιδιών από τά Σχολεία τής πόλεως με τς γαλανόλευκες έδωσε ένα διαφορετικό τόνο στόν Ναό. Η πανηγυρική Δοξολογία και ή ιδιαίτερη, για τήν περίπτωση, εύχή που άκολούθησε από τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανής και Κονίτσας κ. Ανδρέα, πλαισιούμενο από τό ιερατείο του έδωσε έναν εύχρηστικό τόνο πρός τόν Θεό τών Δυνάμεων.

Στό ήρώων πεσόντων, που βρίσκεται στό

προαύλιο τού Δημαρχείου, άνεπέμφθη έπιμνημόσυνη δέηση για τούς ήρωες τής άπελευθέρωσης τής πόλεως και κατετέθη στέφανος από τόν Δήμαρχο τής Πόλεως και Έπαρχίας Κονίτσας κ. Παν. Γαργάλα, ως εκπρόσωπο πάντων τών Κονιτσιωτών. Άφου έψάλη ό Έθνικός Ύμνος κατευθύνθηκε τó πλήθος τού κόσμου στην αίθουσα έκδηλώσεων τού Δημαρχείου για να παρακολουθήσει τó έόρτιο πρόγραμμα.

Τήν έκδήλωση άνοιξε ή Χορωδία τής Ί. Μητροπόλεως με τόν εύχρηστικό Ύμνο στην Παναγία μας «Τή Ύπερμάχω Στρατηγώ» και άμέσως ή κα Τσουβαλή Αικατερίνη, Δημοτική Σύμβουλος και Πρόεδρος τής Κοινοφελούς Έπιχειρήσεως και ό κ. Δήμαρχος Παναγιώτης Γαργάλας, έλαβαν τόν λόγο, τονίζοντας τήν άξια τής έορτασίμου αύτής άτμόσφαιρας για τήν πόλη και τήν Έπαρχία Κονίτσας, που είναι μια ημέρα εύγνωμοσύνης και μνήμης. Έξέφρασαν τς εύχρηστικές στούς συντελεστές τής έορτής και σ' όλους τούς παρευρισκομένους πολίτες που γέμισαν άσφυκτικά τήν αίθουσα. Τήν έορτή τίμησαν με τήν παρουσία τους ό Βουλευτής Ίωαννίνων κ. Κων. Τασούλας και ό πρ. Βουλευτής κ. Μιχ. Παντούλας.

Στήν συνέχεια οι δύο Χορωδίες τής Ί. Μητροπόλεως (μεγάλων και μικρών) τραγούδησαν δύο δημοτικά και δύο έντεχνα έπικαιρα τραγουδία με τήν συνοδεία μουσικών όργάνων. Ίδιαίτερη έντύπωση προκάλεσε ή παρουσία τών μικρών παιδιών (δημοτικού) που ντυμένα στα γαλανόλευκα και με σημαία στα χέρια ζωντάνεψαν τήν έκδήλωση.

Άκολούθησε ό πανηγυρικός τής ημέρας από τόν Λέκτορα τού Πανεπιστημίου Ίωαννίνων κ. Νικόλαο Αναστασόπουλο που διεξοδικά άνέπτυξε τó θέμα «Η Κόνιτσα στό Έλληνικό Κράτος : Πραγματικότητα και συμβολισμοί». Τό όπτικοακουστικό υλικό, που προβλήθηκε άμέσως μετά τήν όμιλία, από τά σχολεία τής Β' Β'θμιας Εκπαίδευσως μās μετέφερε στην έποχή εκείνη με τόν ξεσηκωμό τών χωριών τής Έπαρχίας και τήν προετοιμασία τής Άπελευθέρωσης τής πόλεως. Τό Μουσικό Σχολείο Ίωαννίνων, τέλος, έκλεισε τήν έορτή όρχηστρικά, με τά πνευστά, έγχορδα και πνευστά τους μουσικά όργανα.

Μετά τήν μικρή δεξίωση στό Δημαρχείο, μια ώραία έκπληξη μās περιμενε στό Κέντρο Παιδικής Μερίμνης Κονίτσας. Στούς χώρους τού κτηρίου έτοιμάστηκε από τήν Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Κονίτσας και τόν Πολιτιστικό Σύλλογο Καστάνιανης Πωγωνίου μια έπικαιρη, με τήν ημέρα, Έκθεση Βιβλίου, που δώρισε ό κ. Πριόνης. Προλόγησε ό Διευθυντής τής Βιβλιοθήκης κ. Δη-

μήτριος Εύαγγέλου, ό οποίος και έδωσε τó λόγο στόν ύποψήφιο Διδάκτορα νεότερης και σύγχρονης ιστορίας τού Πανεπιστημίου Ίωαννίνων κ. Άνστη Δερμετζόδη να αναπτύξει τó θέμα : «Η Κόνιτσα στις άπαρχές τού 20^{ου} αιώνα : τó πολιτικό και κοινωνικό πλαίσιο τής ένσωμάτωσης στό Έλληνικό κράτος». Ό όμιλητής χωρίς πλασιασμούς διαφώτισε τó πολυπληθές άκροατήριο για τó σκηνικό πρò και μετά τής άπελευθέρωσης, τονίζοντας τς ένέργειες τού στρατού, τών κατοίκων και τής Εκκλησίας στην έπίτευξη τού κοινού στόχου. Μετά τήν όμιλία τιμήθηκε από τόν Δήμαρχο με άναμνηστική πλακέτα ό Πρόεδρος τού Συλλόγου Καστάνιανης Πωγωνίου κ. Δημήτριος Παπαγιάννης καθώς και ό κ. Πριόνης που δώρισαν τήν Έκθεση στην Κεντρική Δημοσία Βιβλιοθήκη τής Κονίτσας. Στήν συνέχεια ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης

Έγκαινία τής έκθεσης βιβλίου και φωτογραφίας

Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανής και Κονίτσας κ. Ανδρέας έκοψε τήν κορδέλα, έγκαινιάζοντας τήν, έπικαιρη με τήν έορτή, Έκθεση Βιβλίου και φωτογραφικού υλικού. Μετά τήν άνάλογη ξενάγηση από τήν κα Ντούλια Περσεφώνη παρετέθη δεξίωση από τούς όργανωτές.

Μιά μέρα έθνικής υπερηφάνειας και πατριωτικού ένθουσιασμού έκλεισε στην πόλη τής Κονίτσας, που όμως, σύμφωνα με τó πρόγραμμα τού Δήμου Κονίτσας, όλη ή χρονιά αύτή θα γεμίσει με σειρά έκδηλώσεων, θυμίζοντάς μας τόν άγώνα εκείνων που θυσιάστηκαν τότε για να είμαστε έμείς σήμερα έλεύθεροι.

Χ.Ί. Άμαραννός

Άποψη τού άκροατηρίου στην αίθουσα έκδηλώσεων τού δημαρχείου

Δοξολογία στόν Ι.Ν.Αγ. Κοσμά

‘Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΝΑ ΜΕΙΝΕΙ ΑΝΤΡΟΠΙΑΣΤΗ ΣΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Τού ΜΙΧ. ΧΡ. ΠΑΝΤΟΥΛΑ, φιλολόγου, τ. βουλευτή Ίωαννίνων

(άνοιχτή έπιστολή στην πολιτειακή και πολιτική ήγεσία τής χώρας)

Ο όπλαρχηγός τής Βορείου Ήπειρου Θύμιος Λιώλης

Σήμερα, 21 Φεβρουαρίου 2013, που γιορτάζουμε την εκατοστή επέτειο των ΕΛΕΥΘΕΡΙΩΝ τής πόλης των Ίωαννίνων και του μεγαλύτερου τμήματος τής μεζονοβόρειου από τον όθωμανικό ζυγό πέντε αιώνων, θεώρησα πρέπον να μιλήσω δημόσια για τή λάθος απόφαση τής μητέρας πατρίδας σε βάρος του Βορειοηπειρωτικού Έλληνισμού κι απ’ ό τι έμαθα με προέκταση στον Έλληνισμό τής Πόλης, τής Τενέδου και τής Ίμβρου.

Τά μεγάλα μυαλά τής διοικητικής και πολιτικής γραφειοκρατίας των Αθηνών βρήκαν τώ φάρμακο να χτυπηθεί στη ρίζα τής ή οικονομική κρίση, που μαστίζει τήν Ελλάδα. Και τούτο θα συμβεί αν παύσει να χορηγείται τώ μικρό χρηματικό βοήθημα στους υπερήλικες Βορειοηπειρώτες, που ή ίδια ή ελληνική πολιτεία, για προφανείς λόγους, είχε καθιερώσει πριν από μερικά χρόνια.

Θέλω να πιστεύω ότι ή άσυνεπεια αυτή, που αν δεν προσέξουμε μπορεί να μετατραπεί σε τραγωδία με δική μας αποκλειστική ευθύνη, στό τέλος θα αποτραπεί. Όσοι σοφίστηκαν όλα τούτα πρέπει να μάθουν ότι στην κατηγορία των ανθρώπων, που έπαιρναν έως τώρα τώ μικρό αυτό βοήθημα, είναι οι συμμαθητές του Προέδρου τής Δημοκρατίας κ. Κάρου Παπούλια από τώ σχολείο τής Πωγωνιανής, οι πατριώτες που τώ Υπουργείο Έξωτερικών τής Ελλάδας τούς απένειμε τώ μετάλλιο του Έθνους γιατί στά κολαστήρια των στρατοπέδων συγκέντρωσης του Έμβερ Χότζα κράτησαν αμόλυπτη τήν ελληνική συνείδηση και ταυτότητα, εκείνοι που σε πείσμα τής αλβανικής εθνικιστικής ύστερίας μετέδωσαν στα παιδιά και στα εγγόνια τους τήν περηφάνεια του Έλληνα και οι απόγονοι των εθνικών μας ευεργετών από τήν Κορυτσά, τήν Πρεμετή, τώ Άργυρόκαστρο, τούς Αγ. Σαράντα, τή Χειμάρα, που τούς κόπους μίας ολόκληρης ζωής τούς στέρησαν από τς οικογένειές τους και τούς κατέθεσαν στό

ταμείο του Έθνους για τή δόξα τής νεοσύστατης Ελλάδας.

Μου είναι άδύνατο να φανταστώ ότι όσοι παίρνουν τέτοιες αποφάσεις ξεχνούν να συμπεριλάβουν στους λογαριασμούς τους τόν “πολλαπλασιαστή” του εθνικού ωφέλους και του εθνικού κόστους. Γι’ αυτό και θέλω να έλπιζω -ή συνειδησή μου τώ απαιτεί- ή λάθος αυτή απόφαση να αναθεωρηθεί τώρα. Κι αν ή πατρίδα τώ μικρό αυτό χρηματικό βοήθημα θέλει να τώ κάνει μικρότερο, ας τώ αποφασίσει. Είναι προφανές ότι τώ θέμα δεν είναι οικονομικό. Αφορα τόν πυρήνα τής σχέσης έμπιστοσύνης και αξιοπρέπειας τής μητροπολιτικής Ελλάδας με τμήματα του οικουμενικού Έλληνισμού, που στην ιστορική τους διαχρονία διαδραμάτισαν σπουδαίο ρόλο στην πνευματική και εθνική ολοκλήρωση του Γένους. Για δύο δεκάδες εκατομμύρια ευρώ, που στον κάθε Έλληνα φορολογούμενο αντιστοιχεί τώ ποσό των τριών ευρώ τώ χρόνο, κανείς δεν έχει τώ δικαίωμα να ντροπιάσει τήν Ελλάδα.

Και επειδή ό δικός μου λόγος δεν είναι τόσο δυνατός, που να μπορεί να ανατρέψει αποφάσεις, θέλω τήν ανοιχτή αυτή έπιστολή να τή συνοδεύσω με ένα συγκλονιστικό ανέκδοτο κείμενο. Γράφτηκε στά 1956 και έξακολουθεί να είναι επίκαιρο μέχρι σήμερα. Συντάκτης του ό **Βορειοηπειρώτης Θύμιος Λιώλης από τώ Βούρκο των Αγ. Σαράντα**. Ο συμμαχητής του Παύλου Μελά, ό όπλαρχηγός του άγωνα για τήν άπελευθέρωση τής Ήπειρου και τής Αυτόνομης Ήπειρου, ό πρωτοπόρος τής αντίστασης εναντίον των Ίταλογερμανών κατακτητών. Ο “άγιος” του Βορειοηπειρωτικού Έλληνισμού, που ή γνώμη του είχε τήν ίδια άπήχηση με τς προφητείες του πατρο-Κοσμά του Αιτωλού. Ο νέος Μακρυγιάννης με τήν τίμια και καθαρή ψυχή. Τήν έπιστολή μου τήν έμπιστεύτηκε, πριν από δύο περίπου χρόνια, ό έγγονός του, Χρήστος Λιώλης, και τόν εύχαριστώ θερμά γι’ αυτό. Έκρινα ώφέλιμο να τή δημοσιοποιήσω τώρα, με τήν πεποίθηση ότι τώ δυνατό μήνυμα που αυτή έκπέμπει θα δρομολογήσει θετικές πρωτοβουλίες στό ύψηλότερο πολιτικό κυβερνητικής απόφασης, που τή διακρίνει μία άπίστευτη όσο και επικίνδυνη έπιπολαιότητα. Αναμένουμε...

Ίδου τώ κείμενο τής ιδιόχειρης έπιστολής του Θύμιου Λιώλη:

Πρός τόν Ύπατον Πρόεδρον τής Πανεπειρωτικής Συνομοσπονδίας Αμερικικής Αξιότιμον κύριον Κων/νον Δήμαν Είς Αθήνας

Παιδί μου

Σέ σένα τόν θαυμασίον και άξιον άγωνιστήν τής ιερής βορειοηπειρωτικής ιδέας, Σέ σένα τήν πιό μεγάλη έλπίδα τής δύσμοιρης Βορειοηπειρωτικής μας πατρίδος,

άπευθύνεται ένας παλαιμαχος άγράφματος και άντρώπιαστος άγωνιστής, σαν πατέρας για να σου πώ πρώτα - πρώτα καλώς όρισате, ως εύλαβής προσκυνητής στην έλευθερη Ελληνική πατρίδα, αλλά παράλληλα να σου έμολογήσω και τά βάσανα τής μαύρης μου ξενιτιάς και των γηρατιών μου τώ κατάντημα.

Δέν πρόκειται να σάς συστηθώ ούτε να σάς άραδιάσω τούς άγώνες μου που έκαμα -καθήκον μου άλλωστε ελάχιστον προς τήν αγαπημένη μας πατρίδα- γιατί λίγο πολύ ό Θεός και ή τύχη έφεραν τήν φτωχεια ήμη του όνοματός μου στ’ αυτιά σας. Είμαι ό όπλαρχηγός του Βούρκου, Θύμιο-Λιώλης, που από τά νεϊάτα μου μέχρι τά βαθεία μου γεράματα κράτησα με τιμή τώ καριοφύλι τής Λευτεριάς όσο μπορούσα άξα στον τόπο μας και έχω άθάνατα και άδιάφευστα παρόσημα τς άμετρης λαβωματιές στο βασανισμένο μου κορμί.

Όταν ήμουν νέος άλώνιζα τς ράχες και τά κορφοβούνια τής πατρίδος μας ώσαν λύτερος σταυραετός. Τώρα, όμως, και μάλιστα ύστερα από τόν βάρβαρο ξυλοδαρμό που υπέστην σίς φυλακές Αβέρωφ υπό των άτιμων Ίταλών, ότε τώ 1941 συλληφθείς είς Αθήνας και μετέπειτα μεταφερθείς είς Τίρανα, τσακίστηκα και σωροβολιάστηκα κυριολεκτικώς σωματικά και ψυχικά. Μή νομίσης πως τώ ριχνω κάτω, όχι, θα κρατηθώ υπερήφανος για να μη γίνω περιγελος των έχθρών τής πατρίδος μας. Σέ σένα, όμως, που είσαι ένας άγνός άγωνιστής πρέπει να σου πώ τήν άλήθεια.

Η φτωχεια πατρίδα, Έλλάς μου, έχορηγησε μία φτωχεια σύνταξη όπλαρχηγού τριακοσίων πενήντα δραχμών μηνιαίως, άρκετή μόνον για να χορταίνει «ντουάνι» (καπνό) τώτσιμουκι μου. Επειδή στα νεϊάτα μου και στα γερατιά μου ή άγωνιζόμενοι στα βουνά ή βρισκόμουν στα μπουντρούμια των φυλακών, δέν γκαζάντισα για τά γηρατιά μου. Αυτό δέν τώ λογαριάζω αν και με σφύγγει ή ανάγκη τής στερήσεως, γιατί, αφού δέν πέθανα από τώσά βόλια των άρβανιταίων δέν θα πεθάνω από ψωμί στην Αθήνα. Αν όμως συμβή τώ τελευταίο, τότε άσφαλώς προσωπικώς δέν θα πεθάνω ντροπιασμένος, γιατί σε άλλους θα

άνηκε τώ προνόμιο τής ντροπής.

Τελευταίως ήρχισαν μία δυσφημιστικήν έκοτρατεία εναντίον μου -προφανώς όργανα τής αλβανικής προπαγάνδας- και κάνουν μία άτιμον κριτική τής πολυχρονης άγωνιστικής μου δράσεως. Είς αυτούς άπάντησεν ή τιμητική, δι’ έμέ, τελευταία άποκήρυξις των Τιράνων. Αν θέλουν πιό ντριτά άπάντηση τούς προκαλώ παρ’ όλον τόν όγκον χωρίς να λογαριάζω τά 78 μου χρόνια να έρθουν να άναμετρηθούμε εκεί που άναμετρούνται τά παλληκάρια. Εκεί θα μάθουν οι συκοφάντες μου τά γιατάκια μου, εκεί θα τούς δείξω τς βρυσές πουπίνα νερό, εκεί θα βρίσκονται άκόμη άθαφτοι οι συντρόφοι μου και ίσως κάτω από τά άπάτητα χιόνια να βρούμε αίμα από τς άμετρης λαβωματιές μου.

Δέν μπορώ να βρω άρχή και τέλος γιατί πενήντα χρόνια ιστορίας δέν μπορώ να τήν συμπεριλάβω σε μία άναφορά μου. Ένα θέλω κυρίως να σου πώ, θέλω να σε ιδώ, γιατί νομιζώ πως τώρα ήρθατε από τήν πατρίδα και κάτι θα μου πείτε. Επειδή άκουσα και πίστεψα ότι έχεις αισθήματα γνησίου και τιμίου Χειμαρριώτου, θέλω να σε ιδώ. Μή διστάξης να δεχθής έναν άγνόν άγωνιστήν, επειδή έχει τώ θλιβερόν προνόμιο να είναι πάμπωχος. Εκεί που θα πς θα προσκυνητής -όπως έμαθα- τά Άγια χώματα τής πατρίδος μας στειλε τά χαιρετίσματα στους ζωντανούς και τούς πεθαμένους από τώ Θύμιο Λιώλη.

**Σέ χαιρετώ
Μέ πατριωτική Άγάπη**

**Θύμιο Λιώλης
Όπλαρχηγός Βούρκου Β. Ήπειρου**

Μνημείο του Θύμιου Λιώλη στην Κρανιά Β. Ήπειρου

Γιάννενα: ‘Η παραμυθένια πόλη

Ο Έσατ πασάς παραδίδει το ξίφος του στον αρχιστράτηγο του ελληνικού στρατού, διάδοχο Κωνσταντίνο

Ο Κωνσταντίνος εισέρχεται έλευθερωτής στα Γιάννενα

Τὴν ὕμνησαν πουλιὰ τῶν Γρεβενῶν, τῆς τραγουδῆσαν τὰ ἀηδόνια τοῦ Μετσόβου, νανοῦρισε γενιὲς παιδιῶν: «Κοιμήσου καὶ παρηγγεῖλα στὴν Πόλη τὰ προικιά σου/ στὰ Γιάννενα τὰ ρούχα σου καὶ τὰ χρυσαφικά σου».

Γιάννενα! Ἡ πόλη τῶν θρύλων καὶ τῶν παραδόσεων. Ἡ πόλη τῶν ἀσημουργῶν καὶ τῶν μεγάλων τοῦ Γένους Εὐεργετῶν. Ἡ πόλη τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν: «Γιάννενα πρῶτα στ’ ἄρματα, στὰ γρόσια καὶ στὰ γράμματα».

Σὰν ξεγυρίζεις ἀπ’ τοῦ Δρίσκου τὴν κορφή ἀπ’ τὴν παλιὰ τὴν Ἑθνική, ἀπὸ Θεσσαλονίκη, καὶ δεῖς... Θὰ σοῦ κοπεῖ ἡ φωνή, θὰ κλαίει. Θὰ πῆς καὶ σὺ σὰν τὸν θλιμμένο ποιητὴ: «Ἄρα θὰ ζήσω γιὰ νὰ δῶ τὰ Γιάννενα ἀπ’ τὸ Δρίσκο»;

Μπροστά σου ἡ λίμνη ὄνειρική. Ἀπέναντι νυφούλα αἰῶνων μυθική ἡ πόλη τῶν γραμμάτων. Κι ἐκεῖ στῆς λίμνης τὴν ἀσημική ἀγκαλιὰ κατα μεσίς τὸ πιὸ ὄμορφο λιμνῶν νησί τοῦ κόσμου μὲ τὰ ἐφτά του Μοναστήρια, μικρὸ Ἁγιονόρος! Μιὰ διαμαντόπετρα στῆς ὄμορφιάς τὸ δαχτυλίδι. Γιάννενα! Ἡ πόλη πέντε αἰῶνες τυραννίεται στὴ σκλαβιά. Στοῦ θρυλικοῦ τῆς κάστρου τὰ ὑγρά μπουντρούμια μέχρι καὶ σήμερα θαρρεῖς ἀκούγονται τῶν σκλάβων οἱ φωνές, τὰ βογγητά. Πέντε αἰῶνες! Ἦταν μῆνας Οκτώβριος τοῦ ἔτους 1431, ὅταν, ὅπως σημειώνει στὸ «Χρονικόν» τοῦ ὁ Γεώργιος Φραντζῆς, «ἀπῆρην ὁ μπεγλέρμπεης τῶν Τούρκων τοῦνομα Σινάνης τὰ Ἰωάννινα καὶ τὴν αὐτῶν περιοχὴν». Ἀπὸ τότε ἡ νύχτα δὲν ἔλεγε νὰ ξημερώσει.

Ὡσπου κάποια μέρα ἄρχισε νὰ ροδίζει

ἡ ἀνατολή. Ἦταν καὶ πάλι μῆνας Ὀκτώβριος, τοῦ ἔτους 1912 τῶρα, ὅταν ἄρχισε ἡ ξέφρενη προέλαση τοῦ στρατοῦ μας πρὸς τὴς σκλαβωμένες περιοχές τοῦ Ἑλληνισμοῦ κι οἱ ἀετοὶ ζυγῶσαν στὸ Μπιζάνι. Ἡ πολιορκημένη πόλη καρτερεῖ. Περνοῦν οἱ μέρες, μῆνες. Τόσων αἰῶνων στεναγμοὶ ἀναζητοῦν τὴ στιγμή τῶν ἀτελειῶτων προσευχῶν. Μὰ τὸ Μπιζάνι μὲνει ἀπόρητο. Ἀπὸ τοῦ λόφου τὴς κορφῆς ψηλά, θερίζοντας τῶν ἡρώων τὰ κορμιά, βρυχᾶται ἡ «Σκύλλα» ἄγρια. Ἔτσι εἶχαν ὀνομάσει οἱ στρατιῶτες μας μιὰ συστοιχία κανονιῶν πάνω στὰ ὑψώματα τοῦ Μπιζανιοῦ. Ἡ ὄλη ὀχύρωση ἦταν ἔργο τοῦ Γερμανοῦ στρατηγοῦ Φὸν Γκόλτς, ποὺ μὲ 112 πυροβόλα θωράκιζε τὸ Μπιζάνι καὶ τὴν γύρω περιοχὴ σὲ ἀκτίνα 10 χιλιομέτρων, τείχος ἀδιαπέραστο. «Σὰς παραδίδω τὸν τάφο τῆς Ἑλλάδος», εἶχε πῆι στοὺς Τούρκους στρατηγούς, παραδιδοντάς τους τὰ ἀπόρητα ὄχυρά. Ἔπειτα ἔπεσε ὁ χιονιάς βαρῦς... Τὸ σάβανο τοῦ σκέπασε ὀλάκαιρη τὴ γῆ, καὶ τὰ φτερά τῶν ἀετῶν κρουστάλλισαν:

«Μοῦ γράφεις, Μάνα, μιὰ γραφὴ καὶ μὲ ρωτᾷς τί κάνω στοῦ Μπιζανιοῦ τὴν παγωνιά, στὸ κρύο θὰ πεθάνω. Δὲν μὲ τρομάζουν, Μάνα μου, οἱ σφαίρες τὰ κανόνια μόν’ μὲ φοβίζει ἡ παγωνιά, τοῦ Μπιζανιοῦ τὰ χιόνια. Λειτουργήσε στὴν Παναγιὰ κι ἀναψε κι ἀγιόκερι νὰ κάνει θαῦμα, Μάνα μου, νὰ γίνει καλοκαίρι».

Ἀλλὰ τὸ θαῦμα ἀργοῦσε...

Ἡ Θεσσαλονίκη εἶχε ἀπὸ μῆνες ἐλευθερωθεῖ, ἡ Μακεδονία ἔπλεε στὰ γαλανόλευκα, μὰ ὁ χειμῶνας βάραινε καὶ ἡ «Σκύλλα» ἔτρωγε λυσσασμένη. Στὴς 3 Δεκεμβρίου θέρισε τὸ παράτολμο Κρητικὸ Τάγμα· ἀπὸ τοὺς 1.370 ἄνδρες του, ὅλοι φοιτητές, ἔπεσαν οἱ 913 καὶ ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ του μέχρι ἐνός! Ὡσπου ἔφθασε, ἐλεύθερος πιά ἀπ’ τῆς Μακεδονίας τὴν προέλαση, ὁ Ἀρχιστράτηγος, διάδοχος Κωνσταντίνος. Τὸ σχέδιό του ἐκπληκτικό: Ἐξαπάτησε τοὺς Τούρκους ὅτι δῆθεν ἐπρόκειτο νὰ ἐπιτεθεῖ ἀπὸ δεξιά, χτυπώντας τὸ Μπιζάνι· μὲ ἀπόλυτη μυστικότητα ὅμως τὴν τελευταία μέρα μετέφερε τὸν κύριο ὄγκο τοῦ στρατοῦ μέσα ἀπὸ τὴς χαράδρες τοῦ Ὀλύτσικα στὴν ἀριστερὴ πλευρά, ἐνῶ μικρὲς δυνάμεις θὰ ἀπασχολοῦσαν τοὺς Τούρκους στὰ δεξιά καὶ στὸ Μπιζάνι. Ἡ γενική ἐπίθεση ἐκδηλώθηκε καταιγιστικὴ στὴς 20 Φεβρουαρίου μὲ πλήρη ἐπιτυχία. Οἱ Τούρκοι ὑποχώρησαν πανικόβλητοι καὶ οἱ Ἕλληνες τοὺς καταδίωξαν πρὸς τὰ Ἰωάννινα. Δύο τολμηροὶ ταγματάρχες, ὁ Βελισσαρίου καὶ ὁ Ἰατρίδης, ξεπερνώντας τὸ σημεῖο ποὺ εἶχε ὀρισθεῖ νὰ σταματήσουν, ἔφτασαν πρὸς τὸ βράδυ μὲ τὰ τάγματά τους στὴν ἄκρη τῆς πόλεως. Οἱ Τούρκοι νόμισαν ὅτι ἦταν ὅλος ὁ ὄγκος τῶν ἑλληνικῶν δυνάμεων καὶ ὁ Ἐσατ πασάς ἀποφάσισε νὰ παραδώσει τὴν πόλη. Τὴν ἄλλη μέρα, 21 Φεβρουαρίου, ὑπογράφηκε ἡ παράδοση.

Ὁ Κωνσταντίνος μὲ τὸ σχέδιό του ἀπέσπασε τότε παγκόσμιο θαυμασμό. Ὄταν δὲ συνάντησε τὸν Βελισσαρίου, τὴν ὥρα ποὺ τὸν ἀγκάλιαζε καὶ τὸν φιλοῦσε, τοῦ εἶπε: «Τῶρα, τί νὰ σὲ κάνω; Νὰ σὲ δειρῶ ἢ νὰ σὲ φιλήσω, ἀγαπημένε μου τρελέ!» Ἡ πόλη ντύθηκε ἀστραπισαῖα στὰ γαλανόλευκα. Οἱ καμπάνες χτυποῦν πανηγυρικά, οἱ κάτοικοι παραληροῦν, φιλοῦνται μεταξὺ τους μὲ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη!» Ὅλη ἡ πολιτεία τῶν θρύλων καὶ τῶν γραμμάτων περιέρχεται σὲ κατάσταση μέθης καὶ ἐνθουσιασμοῦ, ἐνῶ τὴν ἴδια ὥρα ἀπὸ τὴ μία μέχρι τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς Ἑλλάδος ξεσποῦν ξέφρενοι πανηγυρισμοί:

«Τὰ πήραμε τὰ Γιάννενα. Μάτια πολλὰ τὸ λένε. Μάτια πολλὰ τὸ λένε ὅπου γελοῦν καὶ κλαῖνε!»

Στὴν Ἀθήνα πλημμυρίζει ἡ πλατεία Συντάγματος. Στὴ Θεσσαλονίκη ὀργανώ- νεται τὸ βράδυ φαντασμαγορικὴ λαμπα-

δηφορία: 100.000 ἄνθρωποι, Ἕλληνες, Ἑβραῖοι καὶ κάθε ἐθνότητος, ἀκόμα καὶ Τοῦρκοι, κρατώντας 50.000 ἀναμμένα φαναράκια – δὲν βρίσκονταν ἄλλα – περνοῦν ἀπὸ τὴν παραλία, τὸ Διοικητήριο, τὴν Ἐγνατία τραγουδώντας καὶ ζητωκραυγάζοντας: «Τὰ πήραμε τὰ Γιάννενα!...».

Τὴν ἐπόμενη μέρα, 22 Φεβρουαρίου, ὁ Κωνσταντίνος εἰσέρχεται μὲ τὸ στράτευμα στὴν πόλη. Μόλις, ὠραῖος καὶ μυθικός, καβάλα στ’ ἄλογό του φαίνεται ὁ ἐλευθερωτὴς Ἀρχιστράτηγος, γίνεται ἔκρηξη: Οἱ κάτοικοι μεθοῦν! Κλαῖνε καὶ γελοῦν, ζητωκραυγάζουν καὶ δακρῦζουν, ψάλλουν καὶ τραγουδοῦν, πυροβολοῦν στὸν ἀέρα· ὅλοι θέλουν ν’ ἀγγίξουν τὸ ἄλογό του, νὰ φιλήσουν τὸ σπαθί του. Ἀγκαλιάζουν καὶ τὰ ἄλογα τῶν ἱππέων, φιλοῦν τὰ χαλινάρια τους, οἱ γυναῖκες γονατισμένες ραίνουν μὲ ἄνθη, δαφνόφυλλα, ἀρώματα καὶ ριζὴ τὸν Κωνσταντίνο καὶ τοὺς ἦρωες, καὶ ὅλοι μαζί πορεύονται πρὸς τὴ Μητρόπολη, ὅπου ψάλλεται δοξολογία εὐγνωμοσύνης στὸν δωρεοδότη Θεό.

Σήμερα, 100 χρόνια ἀπὸ τότε, μιὰ πληγὴ παραμένει ἀνοιχτὴ καὶ αἰμορραγεῖ ἀκόμη: ἡ Βόρειος Ἠπειρος· ποὺ ἐλευθερώθηκε τότε καὶ ἐκείνη, ἀλλὰ τὰ συμφέροντα τῶν «μεγάλων» τὴν παρέδωσαν στὸ ἐκ τοῦ μηδενὸς δημιουργηθέν κράτος τῆς Ἀλβανίας, ὀδηγώντας σὲ νέο μαρτύριο τὸν ἐκεῖ Ἑλληνισμό. Ἡ μαρτυρικὴ περιοχὴ ἀποτελεῖ πρόκληση γιὰ μᾶς σήμερα.

Πέρασαν πράγματι 100 χρόνια! Τῶρα κάτω ἀπὸ τὴ φρικτὴ «Σκύλλα» βρίσκεται τὸ ὑπέροχο Μουσεῖο Κέρινων Ὀμοιωμάτων ποὺ δημιούργησε ὁ μεγάλος καλλιτέχνης – ἀείμνηστος πιά – Παῦλος Βρέλλης, ζωντανεύοντας ὅλη μας τὴν ἱστορία. Ἡ ἐπιλογή τοῦ τόπου ἔγινε μὲ συμβολικὴ σημασία. Ἔτσι τὸ Μπιζάνι συμπυκνώνει τὴν ἱστορία, ἀποτελεῖ καύχημα γιὰ τὴ σύγχρονη μεγαλοῦπολη τῆς Ἠείρου, προσκύνημα τοῦ ὅλου Ἑλληνισμοῦ καὶ ἐμπνευση γιὰ μᾶς νὰ συνεχίζουμε τὴν ἱστορικὴ μας πορεία στὸ πνεῦμα τῶν Μπιζανομάχων καὶ ὄλων τῶν ἡρώων τῆς ἱστορίας μας.

Ἀπὸ τὸ ὀρθόδοξο χριστιανικὸ περιοδικὸ «Ο ΣΩΤΗΡ» 15.02.2013

Γιάννενα: 100 χρόνια ἐλεύθερα, ἑλληνικά!

ΙΕΡΟΣΥΛΟΙ – ΒΑΝΔΑΛΟΙ

Κατεστραμμένη τοιχογραφία στο Έλβασάν

Στις άρχες του περασμένου Ιανουαρίου παρατηρήθηκε ή βίαιη άφαιρέση, με πρωτόγονα μέσα, τοιχογραφιών που χρονολογούνται από το 1554, του γνωστού άγιογράφου Όνουφριού. Ο βανδαλισμός σημειώθηκε στον Όρθόδοξο Ναό τής Αγίας Παρασκευής, στην περιοχή Γκίναρι του Έλβασάν.

Το γεγονός προκάλεσε ζωηρές αντιδράσεις. Έρευνητές, αρχαιολόγοι, άνθρωποι τής τέχνης και τών γραμμάτων διαμαρτυρήθηκαν έντονα για τόν συγκεκριμένο βανδαλισμό, που έπληξε βάνουσα ένα ακόμη σπάνιο πολιτιστικό μνημείο τής όρθόδοξης κληρονομιάς στην Άλβανία. Μάλιστα, στις 11 Ιανουαρίου πραγματοποιήθηκε συγκέντωση διαμαρτυρίας μπροστά στο ύπουργείο Πολιτισμού τής γειτονικής Χώρας.

Είναι φανερό, ότι οι ποικιλώνυμοι ιερόσυλοιοι, που έχουν βάσει «στο μάτι» και τις βυζαντινές αρχαιότητες στον χώρο τής Βορείου Ηπείρου, πρέπει να σταματήσουν τόν άνόσιο έργο τους. Ανεξάρτητα δε από τόν τι πράττουν οι άλβανικές άρχες, είναι άπαραίτητο και επείγον να κινηθί και ή Ελληνική πλευρά, προτού θρηνησουμε τήν λεηλασία και τήν καταστροφή τών πολυτίμων θησαυρών τής Όρθοδοξίας.

«B.B.»

ΥΠΑΡΧΕΙ «ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ» ΓΛΩΣΣΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ;

N. Θεοδωρίδης

Άν δέν τόν γνωρίζετε, φαίνεται πως υπάρχει τέτοια γλώσσα στην Χώρα μας. Και επειδή μπορεί να άμφιβάλλετε, σάς πληροφορούμε ότι ό στενός συνεργάτης του κ. Τσίπρα, ό κ. Ν. Θεοδωρίδης με δήλωσή του ζητεί να χρησιμοποιείται ή «μακεδονική γλώσσα» στα Ελληνικά Δικαστήρια!

Η δήλωση αυτή, πιθανώς να άκούγεται άστεία. Είναι όμως ιδιαίτερα

προκλητική, γιατί δίνει στους Σκοπιανούς γελοία μόν έπιχειρήματα εις βάρος τής Ελλάδος, αλλά πάντως...έπιχειρήματα!

Και διερωτάται κανείς: Ό κ. Θεοδωρίδης και οι όποιοι άσπάζονται τις ιδέες του, τί, τέλος πάντων, είναι; Άν τυχόν είναι Σκοπιανοί, δέν έχουν παρά να πάνε στα Σκόπια και να έγκατασταθούν εκεί, άπ' όπου θα μπορούν έλεύθερα να λένε τις διάφορες άνοησίες τους. Έφ' όσον, όμως, ζούν στην Ελλάδα, καλόν είναι να σταματήσουν τις προκλήσεις σε βάρος τής Χώρας καί του Λαού μας. Γιατί, οι δηλώσεις του κ. Θεοδωρίδη δέν είναι άπλώς γελοίες και άνιστόρητες. Είναι αυτόχρημα και άντεθνικές. Και ή Ελλάδα, προκειμένου να ξεπεράση τήν κρίση, έχει ανάγκη όμοψυχίας, ένότητας και ήσυχίας. Γι' αυτό, άς μαζέψουν τά λόγια τους και άς προσέχουν πολύ κάποια πολύλογα και άσύνετα μέλη του Κοινοβουλίου.

«B.B.»

ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ Ο «ΟΜΗΡΟΣ»

Τό κολλέγιο «Όμηρος»

Τό Έλληνικό Έκπαιδευτήριο «ΟΜΗΡΟΣ», που λειτουργεί μιá δεκαετία περίπου στην Κορυτσά, άντιμετωπίζει πρόβλημα έπιβιώσεως. Ό λόγος είναι ότι τόν Έλληνικό Όπουργείο Παιδείας, με αίτιολογία τήν οικονομική κρίση τής Χώρας μας, δέν έχει προχωρήσει στην καταβολή τών λειτουργικών έξόδων του Σχολείου και τών μισθών του προσωπικού. Σημειώνεται, ότι δέν είναι ή πρώτη φορά που παρατηρείται αυτή ή καθυστέρηση, ένψ στην Κορυτσά κυκλοφορούν φήμες άκόμη και περι κλεισίματος του Σχολείου, καθώς, αν δέν λυθί τόν πρόβλημα αυτό, είναι πιθανόν οι άλβανικές άρχες να μήν έπιτρέψουν τήν συνέχιση τής λειτουργίας του τήν επόμενη χρονιά. Τό χειρότερο δε είναι, ότι τόν μουσουλμανικό σχολείο, που ιδρύθηκε στην Κορυτσά πριν από δύο χρόνια και με τουρκική χρηματοδότηση, έμφανίζεται έτοιμο να υποδεχθί τους Άλβανούς μαθητές αν τυχόν κλείση ό «ΟΜΗΡΟΣ».

Γιατί πρέπει να σημειώσουμε ότι τόν Έλληνικό αυτό Σχολείο, εκτός από Βορειοηπειρωτόπουλα φιλοξενεί και Άλβανούς μαθητές, οι όποιοι προτιμούν τήν ποιότητα σπουδών που τούς παρέχει τόν πρότυπο αυτό –για τά άλβανικά δεδομένα – Σχολείο.

Άπευθύνουμε και μεϊς θερμότη έκκληση προς τόν Όπουργείο Παιδείας να δή τόν θέμα του «ΟΜΗΡΟΥ» όχι με τά στενά οικονομικά πλαίσια, αλλά υπό τόν πρίσμα τής εθνικής έξωτερικής πολιτικής.

«B.B.»

ΚΡΑΥΓΗ ΑΓΩΝΙΑΣ

Συνεχής είναι ή κραυγή τής άγωνίας όλων όσοι πονούν και άγαπούν τόν Βορειοηπειρωτικό Έλληνισμό. Είναι ή άγωνία για τήν διάσπαση, που συνεχίζεται μέσα, παρά τις έκκλησεις για ένότητα και όμοψυχία. Άφ' ότου έκδηλώθηκε, και μάλιστα έντονα, ό έπάρατος εθνικός διχασμός, ή Έφημερίδα μας δέν έσταμάτησε, ούτε στιγμή, άφ' ένός μόν να στηλιτεύη τήν διαίρεση, άφ' έτέρου δε να συνιστá και να παρακαλή τούς εκεί άδελφούς μας να δώσουν τά χέρια και, πρό παντός, να ένώσουν τις καρδιές, ώστε ένωμένοι να μπορέσουν να πε-

τύχουν τόν πιό καλό άποτέλεσμα. Θα έλεγε, μάλιστα, κανείς ότι ήταν στ' άλήθεια προφητικός ό λόγος του μακαριστού Ιεράρχου ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΥ, που τόν είχε διατυπώσει στην περίφημη διαθήκη του: «**Ισχύς έν τή ένώσει».**

Είναι χαρακτηριστικό αυτό που τονίζεται στο φύλλο του Φεβρουαρίου 2013, στην Έφημερίδα «ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΙΩΝΑ», ότι «θα πρέπει να άποφευχθί αυτό που συνέβηκε στις περασμένες δημοτικές εκλογές, που οι μισοί Έλληνες είχαν αντίπαλο τούς άλλους μισούς Έλληνες, μάλιστα

και με τή συμμετοχή άλβανικών κομμάτων ...! Θα πρέπει να ξεπεραστεί αυτή ή ντροπή και ή κατάντια μας».

Εμείς προσυπογράφουμε αυτές τις νουνεχείς σκέψεις. Οι άδελφοι Βορειοηπειρώτες είναι καιρός, παραμερίζοντας τις όποιες αντίθέσεις τους, να μοιιάσουν και ν' άγωνιστούν, ώστε να είναι δυνατοί στον δύσκολο άγώνα που έχουν μπροστά τους.

«B.B.»

ΑΚΑΤΑΝΟΗΤΑ...

Στό φύλλο του Φεβρουαρίου 2013 τής καλής Βορειοηπειρωτικής έφημερίδας «ΤΟ ΟΡΑΜΑ», τήν όποία έκδιδε ό βετεράνος εθνικός άγωνιστής κ. Θεόδωρος Βεζιάνης, διαβάσαμε μιá περιεργή είδηση: Στην έπαρχία Άργυροκάστρου είναι τοποθετημένες παντού οι δίγλωσσες πινακίδες στους δρόμους. Όμως, στην ίδια περιοχή, δέν βλέπεις, μαζί με τις άλβανικές, και ελληνικές σημαίες. Αντίθετα,

τώρα, στην περιοχή τών πέντε (5) Έπαρχιών Δίβρης, Άλύκου, Φοινίκης, Μεσοποτάμου και Λιβαδειάς, οι πινακίδες στους δρόμους είναι μόνο στην άλβανική γλώσσα. Αντίθετα, υπάρχουν άνηρημένες και Έλληνικές Σημαίες δίπλα στις Άλβανικές !

Ός προς τόν θέμα τών μονόγλωσσων (άλβανικών) πινακίδων, «ΤΟ ΟΡΑΜΑ» σημειώνει, ότι «ένψ έχομε κάθε δικαίωμα νόμιμο και σύμφωνα με τή Σύμβαση Πλαίσιο, να άναρτήσουμε στα Έλληνικά πινακίδες σ'όλες τις περιοχές που κατοικούν Έλληνες, ειδικά στους δρόμους δίγλωσσες, στα ελληνικά και άλβανικά, πέρασαν πάνω από 20 χρόνια από τήν πτώση του κομμουνισμού στην Άλβανία κι' άκόμη ούτε τά στοιχειώδη δικαιώματά μας δέν άξιοποιήσαμε».

Νομίζουμε πως είναι καιρός πιά, ή Έλληνική Κυβέρνηση να στηρίξη τούς Βορειοηπειρώτες άδελφούς και στο ζήτημα τών πινακίδων τών δρόμων και στο θέμα τής άναρτήσεως τής Έλληνικής Σημαίας παραπλευρώς τής Άλβανικής, στο Άργυροκάστρο.

«B.B.»

